

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Sister

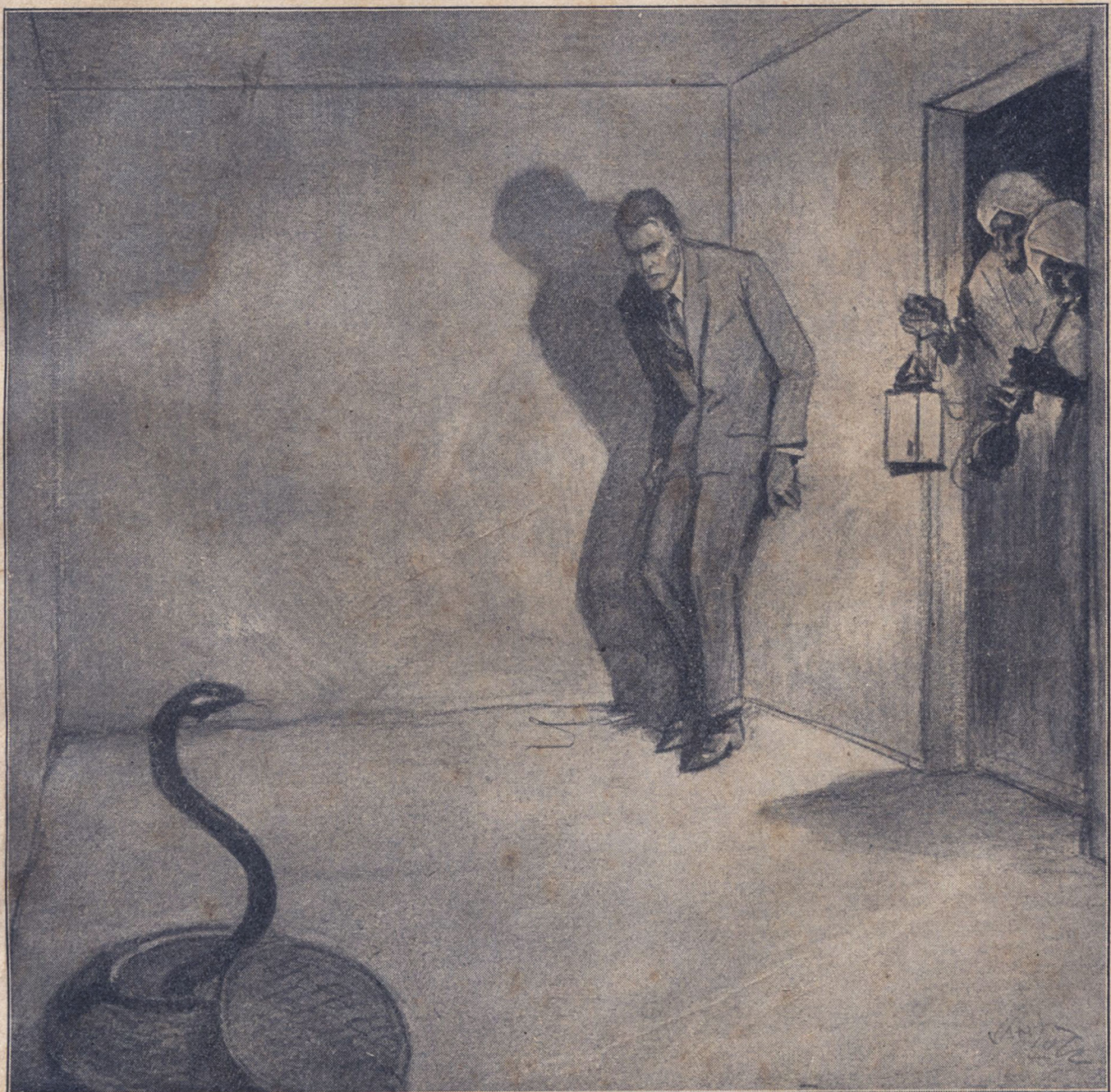
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 710

DE JACHT OP RAM BHARAT, DE WURGER.

20 cent

De fluittonen werden langzaam duidelijker en langzaam verdween het licht.

NIEUWE SERIE

Ram Bharat, de Wurger

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I

EEN VOORSTELLING IN HET HIPPODROME-THEATER.

De zaal van een der meest beroemde specialiteiten-theaters, het Hipodrome te Londen, was tot bijna aan de nok bezet.

Het programma telde dan ook eenige bijzondere nummers en vermeldde onder anderen: „De verrichtingen van den beroemden Canadeeschen cowboy Tim Flennargan” en het optreden van den Indischen goochelaarstroep van Pjari Thakur, die een wereldvermaardheid had verworven.

Het was omstreeks negen uur en reeds waren drie nummers van het rijk voorziene programma afgewerkt.

In een loge recht over het groote tooneel, zaten twee heeren in avondtoilet, die bij alle Londenaars der uitgaande wereld bekend waren als Lord William Aberdeen en diens secretaris Charles Brand.

De eerste was echter niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de meester der gentlemen-inbrekers, gezocht door de justitie van bijna alle beschaafde landen, maar nooit gegrepen, een man, wiens wonderbaarlijke behendigheid den hoofdcommissaris van politie Baxter aan den rand van den waanzin had gebracht en diens

bekwamen inspecteur Sullivan reeds menigen slapelozen nacht had bezorgd.

De twee heeren hadden gedurende de voorstelling zwijsend hun sigaretten gerookt.

Eenige malen had de Groote Onbekende een geeuw onderdrukt.

— Je schijnt je niet bijzonder te amuseeren, Edward, merkte Brand op, toen de acht Engelsche misses, die geweldig met haar dunne beenen gezwaaid hadden en met een sterk Londensch accent onnoozele liedjes hadden gezongen, al huppelend en kushandjes werpend achter de coulissen waren verdwenen.

— Dat is het woord niet, antwoordde Raffles, den rook van zijn sigaret omhoog blazend. Ik geloof werkelijk, dat het aan mij ligt, het programma is zoo kwaad niet, maar eerlijk gezegd kom ik hoofdzakelijk om Flennargan eens te bewonderen en naar Pjari Thakur te zien.

— Ja, wat die cowboy verricht, moet werkelijk aan het wonderbaarlijke grenzen, en men zegt van die Indische goochelaars, dat zij alles overtreffen, wat wij Westerlingen van dien aard nog ooit gezien hebben.

— De beste toeren verrichten zij toch altijd in hun eigen land, hernam Raffles. Wat zij daar vertoonen is waarlijk ongelooflijk. Laat ik je eens vertellen, wat ik een paar jaar geleden met eigen oogen te Calcutta gezien heb, of althans meende te zien, op een stadsplein waar buiten mij zeker nog een duizend menschen verzameld waren.

— Ja, vertel eens, zeide Brand, terwijl hij zich gemakkelijk in zijn stoel tot luisteren zette. Er komt nu een buikspreker, en dat zal wel niet zoo verbazend belangwekkend zijn.

Raffles liet zijn stem dalen, terwijl het nieuwe nummer begonnen was en zeide:

— De goochelaars waren met zijn drieën, twee mannen, waarvan een heel oud, een grijsaard van zeker een jaar of tachtig met een spierwitten baard, die hem tot op het midden van de borst hing en een jongetje van een jaar of zes, zeven.

De mannen droegen als kleeding niets anders dan een lendendoek van blauw linnen en een tulband, maar het kleine jongetje liep rond zooals de natuur hem geschapen had. Het was een alleraardigst, prachtig kereltje, net een bronzen Amortje, met heerlijke, donkere kijkers en schitterend witte tanden, die de schoonste vrouw ja-loersch zouden hebben gemaakt.

Even zweeg Raffles en keek als in gedachten voor zich uit.

Toen blies hij langzaam een dikke tabakswolk uit en vervolgde:

— Hun goochelaarswerktuigen bestonden niet als die van de Westersche goochelaars uit allerlei kunstig gemaakte toestellen, tafels met spiegels tusschen de pooten, kisten met dubbelen bodem en dergelijke zaken, maar zij hadden niets anders bij zich dan eenige manden, touw, wat messen en bamboestaven van verschillende lengte, varierende van een tot bijna vijftien meter. Het kleine bronzen Cupidoetje had al een paar halsbrekende toeren verricht aan de lange bamboestaaf, die de jongste der beide mannen op zijn naakte schouders balanceerde, en toen begonnen zij hun toovertoeren. Ik zeg met opzet tooveren en niet goochelen, omdat ik mij nog steeds niet kan begrijpen hoe dat alles in zijn werk is gegaan.

Weer keek Raffles met starenden blik voor zich uit, alsof hij hetgeen hij ging verhalen, opnieuw voor zich zag.

Toen begon hij weder:

— De grijsaard nam een touw in de hand, dat op den grond lag opgeschoten in den vorm van een acht. Hij ging op een kleine verhooging staan en hield in slecht Engelsch een toespraak tot de omstanders, die ongeveer tien minuten duurde en gedurende welke hij zich als een tol in het

rond draaide, opdat iedereen hem goed zou kunnen verstaan. En bij alles wat hij daarna verrichtte, hield hij een korte toespraak. Toen trad hij weer van de verhooging af, nam het uiteinde van het touw stevig in de hand en wierp het uit alle macht hoog in de diep blauwe lucht. Tot mijn onuitsprekelijke verbazing verdween het uiteinde van het touw in een soort kleine witte wolk, die ik tot dusverre in het geheel niet had opgemerkt en zich naar ik schat minstens vijftig meter boven den grond bevond.

— Dat is verbazend, mompelde Brand, terwijl hij Raffles met groote oogen aankeek.

— Dat is het zeker, antwoordde Raffles. Het touw was ongeveer een duim dik en schommelde zachtjes heen en weer, alsof het daarboven door een onzichtbare macht werd vastgehouden. De oude toovenaar noodigde een paar toeschouwers uit om aan het touw te trekken en ofschoon zij beiden tegelijk uit alle macht aan het touw sjoerden en er zelf aan gingen hangen, konden zij het niet los trekken. Toen wenkte de grijsaard het aardige kereltje, dat onverschillig had staan toekijken, alsof dat alles de eenvoudigste zaak van de wereld was. Vlug als een aap klom het kleine ventje in het touw, steeds hoger, altijd maar hoger, totdat hij geheel uit het oog was verdwenen.

— Het klinkt ongelooflijk, fluisterde Brand.

— Nietwaar? Toen het kereltje in die wolk, of wat het dan anders was, geheel was verdwenen, wachtte de oude man nog eenigen tijd en klopte toen op eigenaardige wijze eenige malen in de handen en wat er toen gebeurde was zoo wonderlijk en ongehoord, dat ik het je niet eens zou vertellen, als niet twee duizend anderen het met mij hadden gezien.

— Wat was het? vroeg Brand ademloos.

— Nauwelijks had de oude Fakir in de handen geklapt of er plofte iets naar beneden, dat ik eerst niet kon onderscheiden, het viel met een doffe bons op de groote straatsteenen neer; ik trad wat naderbij..... het was een van de van het kleine kereltje, dat zooveen naar boven was geklommen. Dadelijk daarop kwam er weer een arm naar beneden, toen tegelijk de beenen en de romp en tenslotte het hoofd.

— Maar Edward, riep Brand uit, in zijn opwindend zoo luid sprekend, dat verschillende bezoekers verwonderd naar de loge keken, waar de beide vrienden zaten.

— Ja, ik wist wel, dat je het niet zoudt gelooven, zeide Raffles glimlachend, geen enkele Westering heeft het nog ooit geloofd, toen ik het vertelde, en toch bezweer ik je, dat ik het gezien heb — of laat ik nog eens zeggen: dat ik gemeend heb het te zien.

— En wat gebeurde er toen? vroeg Brand met gespannen aandacht.

— Toen raapte de jonge man al die ledenmaten bijeen en wierp ze in een van de manden. De grijsaard dekte er een roodzijden doek overheen en mompelde eenige onverstaanbare woorden. Bijna onmiddellijk daarop nam hij den doek er weer af — en het bronzen Cupidoetje sprong vroolijk en opgewekt lachend, zoodat al zijn schitterend witte tanden te zien kwamen over den rand van de mand, greep een groote schelp en begon geld op te halen.

— En het touw? vroeg Brand.

— Dat kwam heel langzaam naar beneden, als was het aan een onzichtbaar dun snoer neergelaten, en tegelijkertijd verdween de witte wolk.

— Dat is zeker, als jij het mij niet verteld had, zou ik het nooit geloofd hebben.

— Maar ik zeg je toch, dat twee duizend menschen met mij het gezien hebben, dat zulke toeren tijdens de Beyramfeesten iederen dag van de week op de openbare pleinen worden vertoond.

— Dan heb ik er maar een verklaring voor, zeide Brand.

— En die is?

— Massa-suggestie!

— Ja, dat heb ik ook gedacht en ik zelf weet er ook geen andere uitlegging voor. Het is niet onmogelijk, dat die oude Fakir het geheele publiek wist te biologeeren en hen deel gelooven, dat zij werkelijk zagen, wat hij wilde dat zij zouden zien.

— Laten we dat dan maar aannemen, zeide Brand.

— Dus je schrikt terug voor een bovennatuurlijke verklaring?

— Voorloopig zeker!

— Nu, ik geloof ook wel, dat jouw opvatting de juiste is, maar dat neemt niet weg, dat zulke vertooningen een ongelooflijken indruk maken, vooral als men ze voor het eerst bijwoont.

Brand keek nadenkend voor zich uit en zeide toen:

— Is het lang geleden dat je die vertooning gezien hebt?

— Tien jaar ongeveer.

— Woonde je toen in Engelsch-Indië?

— Neen, niet voor goed! Mijn zwerftochten voerden mij daar heen. Ik heb een half jaar door Bengalen gereisd, om de zeden en gewoonten van het land te leeren kennen.

— Dat zal wel zeer belangwekkend geweest zijn?

— Belangwekkend was het zeker — maar ook heel gevaarlijk soms. Maar daar gaat onze buikspreker heen, naar ik zie. Ik had eigenlijk beter op hem moeten letten, want het buikspreken is

een kunst, die mij nog menigmaal te pas kan komen!

Raffles wierp een blik op het programma en vervolgde:

— Nu krijgen we den Cowboy en dus zal de arena wel gebruikt worden.

Inderdaad kwamen eenige stalknechten het perk binnen, die met groote harken het zand gelijk maakten.

Zoodra zij verdwenen waren zette de muziek een schetterenden marsch in en Tim Flennargan kwam binnenvliegen op een klein paard, gevolgd door een anderen Cowboy, op een fraaien mustang gezeten.

Flennargan begon met eenige proeven van zijn vaardigheid in het werpen met de lasso te geven.

Het sterke koord scheen in zijn handen levend te zijn geworden en op zijn bevel zich in de zonderlingste bochten te kronkelen!

Met eenige nooit falende worpen had hij den snel rond galopperenden mustang aan voor- en achterbeenen gekluisterd, en zijn helper op vrij onzachte wijze uit het zadel gerukt.

Toen bracht een van de stalknechts een zweep met korten steel en waarvan de slag uit reepen ossenhuid vervaardigd was, met een lengte van ruim vijf meter.

— Ik dacht dat die zweepen alleen in Afrika gebruikt werden door de ossenrijders, zeide Brand, die met aandacht de verrichtingen van den Cowboy gevolgd had.

— Dat is ook zoo, antwoordde Raffles, maar in sommige streken van Canada gebruiken de Cowboys den sjalubuk eveneens om koppige ossen tot reden te brengen.

Flennargan had zijn helper aan den eenen kant van de arena geplaatst en nam nu zelf in het midden van het zandperk plaats.

Hij zwaaide de zweep eenige malen door de lucht — liet toen den slag een halven cirkel beschrijven — en de hoed van zijn metgezel vloog hem van het hoofd.

Toen nam deze een sigaret in den mond en stak die aan.

Wees suisde de zweep en op een afstand van vijf meter sloeg Flennargan zijn helper de brandende sigaret uit den mond!

— Die kerel gaat drommels handig met zijn zweep om, riep Brand vol bewondering.

— En vergeet daarbij niet, Brand, dat een slag van die zweep, met kracht toegebracht, een schaap kan doodslaan, en den arm van een sterk man als glas kan verbrijzelen!

Flennargan en zijn metgezel vertoonden nog verscheidene staaltjes van hun wonderbare kunst en verdwenen toen onder luid applaus om plaats

te maken voor den goochelaars-troep van Pjari Thakur.

— Zou dat een echte Cowboy geweest zijn? vroeg Brand.

— Nu, heel wat van die lieden, die in variété's optreden zijn nagemaakt, zeide Raffles lachend, maar voor de echtheid van Flennargan kan ik je instaan. Hij is vijf jaar in dienst geweest van Astor, den bekenden Meat Packer te Chicago. Hij had het toezicht over ruim achtduizend ossen en honderd vijftig duizend schapen.

— Wel verbazend, riep Brand uit. Maar hoe weet je dat alles?

— Omdat ik hem ken!

— Wien? Astor?

— Ja, dien beroemden ossenkoning ken ik ook persoonlijk, maar ik meende Tim Flennargan, den Cowboy. Ik was zooals je weet een jaar of drie geleden eenige maanden in Amerika, meer speciaal in Canada, en heb daar een volle week doorgebracht te midden van de cowboys, ruwe hardhandige kerels, maar de meesten met een hart als van goud. Tim Flennargan bekleedde onder hen zoo ongeveer den rang van koning, of president, als je dat liever hebt en ik verzeker je, dat zij hem allen naar de oogen zagen, wegens zijn verbazende kracht, zijn rijkunst en zijn vaardigheid in het behandelen van zijn revolver, een klein kanon, waarmede hij op tachtig pas afstand het aas uit een kaart schoot.

— Hoe zou hij er dan toe gekomen zijn om zijn beroep vaarwel te zeggen?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, riep Raffles lachend uit. Het vak van koeienjongen wordt nie zoo schitterend betaald, terwijl daaren tegen de directies van de Amerikaansche variété's schatten uitgeven voor een goed nummer. Maar stil, daar komen onze Indiërs aan.

Inderdaad trad een troep van tien personen, aller donker gebruide kerels, waaronder twee knapen van een jaar of twaalf, de arena binnen.

Zij schreden langzaam eenmaal den cirkel door en namen toen op een rij plaats, op een smal vuurrood karpel, dat over het zand was uitgespreid.

Plotseling voelde Brand zich met een krachtigen greep bij zijn arm vatten.

Verbaasd keek hij naar zijn metgezel.

Raffles was half van zijn stoel opgerezen en keek met starenden blik naar een van de Indiërs, daar in de arena beneden zich.

— Wat is er? vroeg Brand zacht, terwijl hij Raffles verschrikt aankeek.

— Daar! daar! fluisterde Raffles heesch, terwijl hij naar een reusachtigen Indiër wees, die in het midden van den troep goochelaars stond.

— Wat bedoel je toch? zeide Brand verschrikt. Wat is er met dien man?

— Ram Bharat! mompelde Raffles bijna onhoorbaar.

En toen herhaalde hij nog twee keeren op dof-fen toon, terwijl hij zich op zijn stoel liet neervallen:

— Ram Bharat! Ram Bharat!

HOOFDSTUK II.

DE BLOEDWRAAK.

Brand begreep niets van de vreemde houding van Raffles.

Hij had hem nog nooit in zulk een toestand gezien, die geheel verschilde met zijn gewone rustige houding.

Raffles was zeer bleek geworden en leunde in zijn stoel achterover.

Hij keek strak naar de groep Indiërs, die nog steeds op den smallen bloedrooden looper waren geschaard, terwijl een hunner reeds begonnen was met de vertooning van eenige kunsten.

Brand volgde de richting van zijn blikken en nu pas bemerkte hij, dat een van de Indiërs, blijkbaar een der aanvoerders van den troep, een man van reusachtigen lichaamsbouw, zijn zwarte

oogen onafgebroken op de loge gevestigd had, waar hij en Raffles zaten.

Brand's hart begon luider te kloppen, toen hij dien man goed in het gezicht zag.

Meermalen had hij dien wraakzuchtigen trek op het gelaat van een mensch gezien, maar nog nimmer had hij zulk een dierlijken haat zien gloeien in menschelijke oogen!

De lippen van den Indiër, die zoo onafgewend naar hem keek, waren half geopend en daar tusschen schitterden twee rijen tanden als van een wolf.

Hij had de armen over de borst gekruist en stond daar onbeweeglijk als een standbeeld, de twee koolzwarte oogen met een uitdrukking van

woeste wraakzucht op Raffles gevestigd. Om zijn smalle roode lippen speelde een trek van valsche zegepraal.

Brand had dat alles in den tijd van slechts enkele seconden in zich opgenomen.

— Wie is die man? vroeg hij op zachten toon aan Raffles, die zijn blik nog steeds niet van den Indiër had afgewend.

— Die man, Brand, is mijn doodsvijand! Die man heeft gezworen mij te zullen vermoorden! Ram Bharat is zijn naam, maar kom mee — het is wel nutteloos voor hem te vluchten, want van nu af aan zal ik geen stap meer kunnen doen zonder te worden achtervolgd, maar ik ben nu niet meer in de stemming om hier kalm de voorstelling bij te wonen. Ga mede naar huis, dan zal ik je het verhaal doen van een voorval, dat zich tien jaren geleden heeft voorgedaan, en dat nu plotseling, als een spooksel, voor mij oprijst.

De beide vrienden verlieten de loge en lieten zich in de vestiaire hoed en overjas geven.

Raffles, hoewel nog zeer bleek, had zijn kalmte herwonnen.

Maar Brand merkte op, dat hij zeer zorgvuldig zijn revolver nakeek, voor hij het gebouw verliet en met de grootste aandacht om zich heen zag.

— Zullen wij rijden of loopen? vroeg Brand.

— Laat ons maar loopen, antwoordde Raffles. Het is heerlijk weder en ik durf nu geen huurauto nemen.

— Durf je niet? vroeg Brand verbaasd. Maar waarom dan niet?

— Omdat de chauffeur wel een handlanger zou kunnen zijn van Ram Bharat.

Raffles zeide dit op zulk een ernstigen toon, dat Brand gedrukt zweeg.

Zij liepen door de overvolle straten der wereldstad en gedurende de wandeling sprak Raffles niet meer.

Hoewel Brand van dit stilzwijgen niets begreep, wachtte hij zich wel, zijn vriend door onbescheiden vragen te storen.

Raffles had herhaaldelijk plotseling achter zich gekeken, en de hand, die hij in den zak van zijn overjas had gestoken, hield daar blijkbaar de kolf van zijn revolver omvat.

Na een half uur loopens hadden zij het huis in Cromwell Street bereikt, dat Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Alvorens het hek van den voortuin door te gaan keerde Raffles zich nog eens om en liet zijn blikken in alle richtingen door de breede straat dwalen.

Het was nog vroeg in den avond en er vertoonden zich vrij veel voorbijgangers, terwijl de auto's en rijtuigen in grooten getale heen en weer voorbij reden.

Wel tien minuten stond Raffles met het hek in de hand rond te zien.

— Waar kijk je toch zoo naar, Edward? vroeg Brand ten slotte.

— Ik zie uit naar den man die mij dooden moet, antwoordde Raffles op zachten toon.

— Maar lieve hemel, wat kan er toch in die paar minuten gebeurd zijn, dat je zoo plotseling veranderd heeft? De menschen die hier voorbijgaan zijn alle ongevaarlijke, rustige burgers.

— Op het eerste gezicht lijkt het zeker zoo, hernam Raffles, maar kom, het geeft niets, of we hier blijven staan — als ik gevolgd ben, zou ik het toch niet te weten komen, al bleef ik hier staan tot de zon opging.

Hij opende de deur en trad binnen.

Dadelijk schoot de grijze kamerbediende van Lord Lister, de oude Gaston, te voorschijn om zijn meester te begroeten.

De oude man wierp een onderzoekenden blik op Raffles en keek toen Brand ongerust, vragend aan.

Deze gaf hem echter een snellen wenk en knikte geruststellend, waarop de oude bediende zich verwijderde, na nog een laatsten vriendelijken blik op het bleek gelaat van zijn meester te hebben geworpen.

Raffles trok zwijgend een prachtig bewerkt koperen kistje naar zich toe, dat op een laag tafeltje stond en nam er een sigaret uit.

Hij stak haar aan en blies den lichtblauwen rook naar de zoldering.

Zijn groote, donkergrijze oogen volgden de rookpluim een oogenblik, sloten zich toen.

Zijn fraai besneden mond vertrok zich krampachtig en zijn neusvleugels trilden flauwtjes.

Brand had zich eveneens van een sigaret voorzien en wachtte zwijgend tot Raffles hem eer verklaring van zijn zonderling gedrag zou geven.

Eindelijk begon Raffles te spreken en zijn stem had een vreemd omfloersten klank.

— Ben je goed op de hoogte van de geschiedenis van Engelsch-Indië? vroeg Raffles.

— Niet beter of slechter dan iedere Engelschman, die een goede opvoeding heeft genoten, antwoordde Brand.

— Dan behoef ik je natuurlijk niet te zeggen, dat de oorspronkelijke bevolking van dat land nog steeds is ingedeeld in zoogenaamde kasten, waarvan er een groot aantal bestaan.

— Dat weet ik!

— Je zult ook weten, dat die kasten scherp van elkaar zijn onderscheiden; geheel onderaan de ladder staan de paria's en de bovenste sport wordt gevormd door de Maharadjahs. Dat zijn echter de kasten waarvan iedereen weet, maar daarnevens bestaan er nog enkele, die in het geheim werken en natuurlijk niet met goede bedoelingen. Daaronder is de vreeselijkste die van de Tugh's.

— Daar heb ik wel van gehoord, zeide Brand, maar ik heb altijd gedacht, dat de verhalen daaromtrent sterk overdreven en soms wel verzonnen waren.

— Dan ken je toch de geschiedenis van Engelsch-Indië niet zoo goed als het wel zijn moest, mijn waarde, zeide Raffles met een flauwen glimlach, want de Engelsche regeering heeft jarenlang al haar krachten moeten inspannen, om dit verschrikkelijke, geheime genootschap met wortel en tak uit te roeien en ik ben er vast van overtuigd, al geeft zij zelve voor dat zij daarin geslaagd is, dat er hier en daar nog overblijfselen van die afschuwelijke instelling bestaan. Je kent zeker wel de vertaling van het woord Tughs?

— Ja, „Wurgers”, als ik mij niet vergis.

— Juist! De leden van dit genootschap worden zoo genoemd, omdat zij hun slachtoffers verraderlijk van achteren besluipen en wurgen met behulp van een rood zijden koord. De leden staan allen onder een strenge tucht en ieder besluit van den Raad van Zeven, die aan het hoofd van het genootschap staat, moet zonder tegenspraak ten uitvoer worden gebracht. Wie zich om een of andere reden den haat van het genootschap op den hals haalde, kan gerust met dit leven afrekenen, want dan kan geen aardsche macht hem meer bijstaan — hij is reddeloos verloren.

— En die Ram Bharat.....?

— Ram Bharat maakte tien jaar geleden deel uit van het genootschap der Tughs.

— En heb jij het ongeluk gehad om je de wraakzucht van dat genootschap op den hals te halen? riep Brand verschrikt uit.

— Niet van de bende in haar geheel, maar wel van den Indiër, dien ik je zoeven noemde. Het gebeurde in Pundjab, een van de grootste steden van Bengalen. Op een avond liep ik zeer laat door een van de afgelegen wijken van die stad, waar het voor den Europeaan eigenlijk beter is niet te komen, toen ik uit een der bungalows onderdrukte kreten meende te hooren. Ik stond stil en luisterde aandachtig toe. Het waren blijkbaar kreten van een vrouw, die men met geweld wilde heletten te schreeuwen! Zonder mij lang te bedenken, trapte ik de bamboe deur in en trad een schaars verlicht vertrek binnen, waar een reusachtige inlander worstelde met een Indisch meisje van buitengewone schoonheid. Ik greep den kerel onverhoeds vast en hij was zoo verbluft door dezen plotselingen aanval, dat hij het meisje losliet, dat in den versten hoek van de kamer vluchtte en vandaar met vreesachtige oogen keek naar wat verder gebeurde.

— Dat kan ik mij wel ongeveer voorstellen, viel Brand hem glimlachend in de rede.

— Wat ik deed, kon nog wel vreeselijke gevolgen voor mij hebben en toch zweer ik je, dat ik het nogmaals zou doen, indien ik weer voor de keus geplaatst werd. De Bengalees was van kolossalen lichaamsbouw, zooals je zoeven hebt kunnen zien. Hij begon met naar zijn kris te grijpen, toen haalde ik hem de karwats over het gezicht. De kerel slaakte een kreet van onbeschrijfelijke woede, rukte zijn dolk uit zijn gordel en stormde op mij toe. Ik had

wel mijn revolver in den zak, maar daar wilde ik geen gebruik van maken, omdat ik dan zeker de geheele buurt aan den hals zou hebben gekregen. Ik liet hem zoo dicht mogelijk naderen, en gaf hem toen een slag juist onder de kin, die hem tegen den grond deed slaan, terwijl de kris hem uit de hand vloog. Ik raapte het wapen op en stak het bij mij. Juist toen ik dat gedaan had, krabbelde de Bengalees weder overeind, maar toen hij zag, dat hij ontwapend was, en het glinsteren bemerkte van de revolver, die ik intusschen te voorschijn had gehaald, gaf hij de partij gewonnen. Ik wierp de deur wijd open en het jonge Indische meisje wipte vlug als een vogeltje naar buiten... ik heb haar nooit teruggezien, maar den blik van doodelijken haat, dien de Bengalees mij toewierp, wien ik zijn prooi ontrukkt had, zal ik nooit meer vergeten.

— Maar hoe wist je dat hij tot het genootschap der Wurgers behoorde? vroeg Brand, die het verhaal met de grootste spanning gevolgd had.

— Dat kwam ik gauw genoeg te weten..., het werd mij namelijk aangekondigd! Reeds den volgende morgen vond ik naast mijn bord een dun plaatje bamboe, waarop met een naald de naam van Ram Bharat gekrast was en daaronder een zonderling figuur, dat ik dadelijk herkende als het kenteken van de Tughs: een eind koord met een loopenden knoop aan het einde.

— En wie had die boodschap gebracht?

— Dat weet de hemel. Er gebeuren in Indië zeer zonderlinge en geheimzinnige dingen. Ik kon op mijn bediendenpersoneel, dat trouwens zeer klein was, volstrekt vertrouwen, maar geen hunner had iemand zien binnentreden of heengaan.

— Dat is vreemd!

— Ja, vreemd en onrustbarend, zooals je zelf zult toegeven.

— Nam je geen voorzorgsmaatregelen?

— Ik ging nooit anders dan gewapend uit, nam steeds mijn hond mede, waagde mij voorloopig niet in de inlanderswijk en zorgde dat ik vóór donker steeds thuis was.

— Heeft men nooit een overval gewaagd?

— Drie malen! Den eersten keer vond ik toen ik thuis kwam een Indiër onder mijn bed verstopt. Je begrijpt, dat ik den kerel dadelijk overmeesterd heb en in handen van de politie gaf, zonder die verder in te lichten. Den tweeden keer liep ik in den tuin voor mijn huis, toen er op een centimeters van mijn hoofd een pijl in een zwaren manghoboom achter mij drong — natuurlijk vergiftigd. De derde maal werd ik door vier kerels overvallen toen de schemering inviel en wie weet wat er gebeurd zou zijn, als er niet wonder boven wonder politie in de buurt was geweest, die mij te hulp schoot — wat nog wonderlijker is. Maar toen vond ik het ook meer dan genoeg en ik trok uit Bengalen weg.

— En dat is tien jaar geleden?

— Precies tien jaren. Maar al dien tijd heb ik het gevoel gehad, dat mijn doodsvijand de zaak noch vergeten, noch vergeven had. En het blijkt nu wel, dat ik goed gezien heb.

— Maar je wilt toch niet zeggen, dat hij uitsluitend naar Londen is gekomen, met het doel om jou te vermoorden?

— Dat komt jou onwaarschijnlijk voor en toch kan ik je de verzekering geven, dat hij met geen ander doel hier komt. Ik zie wel, dat jij de Bengaleezen en hun onbluschbare wraakzucht niet kent, noch hun wreedheid, waarbij vergeleken die van den tijger maar een kleinigheid is! Weet je wel dat er voorbeelden van bekend zijn, dat Bengaleezen dertig jaren na een belediging te hebben ondergaan zich nog bloedig op hun slachtoffer gewroken hebben, na hen door geheel Europa, door Amerika, door geheel Azië te hebben nagereisd, opgespoord?

— Ik heb wel van dergelijke dingen gelezen, maar ik wist niet dat ze in werkelijkheid bestonden.

— Toch is het zoo!

— Maar daartegen moet men zich toch kunnen verdedigen, dunkt me, je kunt toch naar de politie gaan zonder enig gevaar te loopen, daar Ram Bharat toch zeker je ware identiteit niet kent.

Raffles zag zijn vriend hoofdschuddend aan.

— Beste kerel, de politie heeft nog nimmer een wraakneming van een Tugh kunnen beletten, en maar hoogst zelden straffen. Ik zie wel, dat je de werkwijze van die lieden in het geheel niet kent! Zij klampen zich aan hun slachtoffer vast als een bulldog en zij hebben overal hun handlangers, tot zelfs in de meest veraf gelegen landen.

— Maar jij zelf? Kun jij je zelf er dan niet tegen wapenen?

— Tegen een zichtbaren vijand kan ik strijden, zeker — maar tegen een vijand die zich op duizenderlei wijzen in hinderlaag kan leggen en mij kan belooeren, tegen een vijand dien ik in het geheel niet ken, ben ik machteloos en het zou de grootste dwaasheid zijn de politie in den arm te willen nemen — zij zou mij niet alleen niet kunnen helpen, maar integendeel de zaak nog veel ernstiger maken.

— Maar dan verkeer je dus in ernstig gevaar? riep Brand uit, terwijl hij de hand van Raffles greep.

— In zeer ernstig gevaar, antwoordde Raffles

rustig, men kan deze Indiërs niet vergelijken met Westerlingen, zelfs de Sicilianen zijn in de uitoefening van hun beruchte Vendetta nog lammeren vergeleken bij een Hindoe, of een Bengalees. Het zijn tijgers, neen, erger, het zijn ware duivels in menschengedaante.

— Wat ben je dan van plan te doen? vroeg Brand.

— Ik kan in het geheel niets doen — maar wel veel nalaten.

— Wat dan bijvoorbeeld?

— Mij op eenzame plekken begeven, of mijn zoo geliefkoosde wandelingen door de gevaarlijke wijken van Londen doen. Het eenige wat mij te doen staat, is, rustig den loop der dingen af te wachten en het aan mijn noodlot over te laten, wat dit over mij zal beslissen.

— Maar als je dien Ram Bharat eens eenvoudig opzocht en hem een kogel door het hoofd joeg?

— Ja, dat zou een oplossing zijn, hernam Raffles. Maar ten eerste wil ik geen moord in koelen bloede plegen.....

— Maar die man heeft het op je leven voorzien, drong Brand aan.

— Dat maakt voor mij geen verschil uit, en ten tweede heeft hij waarschijnlijk een of meer helpers en als ik hem alleen zou doodden, zou zijn medeplichtige eenvoudig zijn plaats innemen; neen, ik moet het geheele nest uitroeien, anders geeft het niets!

Nu zwegen de beide vrienden geruimen tijd.

Brand was diep onder den indruk van hetgeen Raffles hem had verhaald. Zijn jong blozend gelaat was bleek en zijn lippen trilden.

Reeds vaak had hij met Raffles de grootste gevaren getrotseerd — maar hoe groot ook, zij waren tenminste tastbaar, men kon er zich tegen verweren! Dit vreeselijke onzichtbare, dat boven het hoofd van zijn vriend hing, joeg hem een onzegbaren angst aan en deed hem ondanks al zijn moed huiveren.

— Een ding is zeker, zeide de jonge man eindelijk, ik laat je voorloopig niet alleen meer uitgaan.

— Kom, kom, dat is dwaasheid, zeide Raffles glimlachend, overdag in het midden van Londen, kan mij werkelijk niet veel gevaar dreigen.

— Maar 's avonds dan?

— Dat is wat anders, en dan zal ik voorloopig maar van je gezelschap gebruik maken.

HOOFDSTUK III.

DE ONTVOERING.

Eenige dagen verliepen, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Raffles en Brand maakten dagelijks gezamenlijk een rit of een wandeling in de drukste straten van Londen.

Enkele malen hadden zij het onverklaarbare gevoel gehad, dat zij werden gevolgd of bespied, zonder dat zij konden nagaan door wien of wat.

Enkele keeren waren zij op het Strand een lid van den troep van Ram Bharat tegengekomen, maar telkens had de man hen onverschillig aangezien, of hen in het geheel niet opgemerkt.

En reeds meende Brand vrijer te kunnen aangehouden.

Raffles van zijn kant wachtte er zich wel voor, de gemoedsstemming van zijn vriend te bederven, door hem te zeggen, dat het gevaar nog geenszins geweken was.

Als het zoo ver kwam, zou hij het immers zelf wel zien!

Op den tienden dag, nadat de Indische troep voor het eerst in het „Hipodrome” was opgetreden, werd Brand omstreeks acht uur in den avond, nadat de beide vrienden in de kleine eetzaal van hun huis gedineerd hadden, aan de telefoon geroepen.

Het was de oude Gaston, die hem kwam waarschuwen.

Brand gaf zich naar de vestibule, waar een telefoontoestel hing en nam den hoorn van den haak.

— Gij spreekt met den secretaris van Lord William Aberdeen, zeide hij. Wie is daar? Ah, zijt gij het, mijnheer Baxter? Wat is er van uw verlangen? — Wat zegt gij? Kunt gij mij iets mededeelen omtrent het gevaar waaraan mylord blootstaat en dat hem bedreigt van den Bengalees Ram Bharat? Ik kom onmiddellijk met mylord bij u! — Wat zegt gij — moet ik liever alleen komen? — Gij hebt gelijk, dat is beter, wij moeten Mylord zoo weinig mogelijk in de zaak mengen! Over een half uur ben ik bij u!

Hij hing den hoorn weder aan den haak en snelde naar de eetkamer terug, waar Raffles bezig was, met kleine teugjes zijn koffie te genieten.

— Wie denk je dat er wel aan de telefoon was, Edward? riep Brand vroolijk uit.

— Dat kan ik natuurlijk niet raden, beste jongen.

— Baxter!

— De hoofdinspecteur van Scotland Yard?

— Niemand minder!

— En wat had hij te vertellen?

— Hij heeft nieuws van Ram Bharat!

— Wat zeg je daar?

— Een lid van de bende is bij hem geweest, zegt hij, en heeft hem blijkbaar het plan van den aanvoerder verraden. Waarschijnlijk in de hoop, er goed voor betaald te worden.

Raffles streek zich eenige malen zwijgend met de krachtige, blanke hand over het voorhoofd en keek in gedachten verdiept voor zich uit.

— Het schijnt je niet veel genoeg te doen, dat de zaak bij de politie is aangegeven, merkte Brand verbaasd op.

— Ik weet niet goed, wat ik er van denken moet, zeide Raffles langzaam. Het is natuurlijk volstrekt niet onmogelijk, dat een van de Bengaleezen, die in het complot is, de zaak heeft aangegeven, dan zou de politie niet anders te doen hebben dan de bende te arresteren — begrijp jij waarom ze dat nog niet gedaan heeft?

Brand keek Raffles met groote oogen aan.

— Eerlijk gezegd — neen!

— Vind je het niet wat vreemd?

— Ja, maar zie eens hier, je hebt met Baxter te doen en die is niet heel erg vlug!

— Dat is zoo, maar hij had toch de zaak aan Sullivan kunnen vertellen.

— Neen, dat vind ik nu juist zoo zeker nog niet! Je vergeet, dat Sullivan in de laatste maanden een paar ingewikkelde zaken heeft opgeknapt met voorbijgaan van Baxter, waarvoor de jonge inspecteur allen roem heeft geogst. Wat is nu natuurlijker, dan dat Baxter deze zaak eens voor zijn rekening wil nemen?

— Je hebt gelijk, Brand, dat is niet onmogelijk, maar dan blijft toch mijn bezwaar, dat de man niet dadelijk tot arrestatie is overgegaan!

— Hij wil misschien eerst nadere bijzonderheden uit mijn mond vernemen.

— Wat heb je hem geantwoord?

— Dat ik aanstonds bij hem zou komen.

— Heb ik je niet gezegd, dat ik mee zou gaan?

— Hij wil je er liever buiten laten, omdat het voor iemand als Lord Aberdeen onaangenaam moet zijn, zonder noodzaak in de zaak gewikkeld te worden. Hoogstens zou je later als getuige in het proces moeten optreden.

— Nu, ga dan maar gauw, ik ben benieuwd, wat onze vriend Baxter te vertellen heeft!

— Zal ik Henderson even met de auto laten voorkomen? Dan ben ik er in vijf en twintig minuten!

— Doe dat, antwoordde Raffles.

Brand snelde het vertrek uit en telefoneerde naar de garage achter het huis, waar Henderson zich meestal ophield, als hij niet in dienst was.

Hij gaf den chauffeur last, dadelijk met een snelle auto voor te komen.

Vijf minuten later stond een der grootste wagens uit de garage van Lord William Aberdeen voor de deur.

Brand had zich reeds aangekleed en stond gereed om heen te gaan.

— Wat doe jij in dien tuschentijd? vroeg hij.

— Ik geloof, dat het verstandig zal zijn om maar binnenshuis te blijven, antwoordde Raffles. Kun je binnen een uur terug zijn, denk je?

— O, ja, gemakkelijk! Tot ziens dan. En wees voorzichtig!

— Waarom moet ik voorzichtig zijn? antwoordde Raffles. Hier zal mij zeker niets overkomen.

— Men kan nooit weten, hernam Brand.

Met die woorden drukte hij Raffles krachtig de hand en verliet het huis.

— Waarheen, mijnheer Brand, vroeg Henderson, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Naar Scotland Yard, Henderson.

Brand stapte in en de auto reed snel door de helder verlichte straten van de hoofdstad.

Brand verkeerde in de grootste spanning.

Vele gedachten doorkruisten zijn hoofd.

Hoe hartelijk hoopte hij, dat het verraad van den Bengalees een einde zou maken aan dezen onhoudbaren toestand.

Het was verschrikkelijk voor Raffles, die zoo zeer aan zijn vrijheid gehecht was, zich dag en nacht te moeten beschermen tegen een onzichtbaren vijand, die zijn dood gezworen had!

Ook Brand vroeg zich af, waarom Baxter, ofschoon zijn schrandrheid niet overmatig groot was, de bende maar niet dadelijk had laten arresteren.

Maar dan zeide hij weer tot zich zelf, dat de hoofdinspecteur van Scotland Yard nooit over een nacht ijs ging, ook al betrof het de ernstigste zaken, waarbij iedere minuut uitstel noodlottig kon worden.

Dan eens overwoog hij, dat Baxter misschien niet tot arrestatie was overgegaan, omdat hij nog geen voldoende bewijzen in handen had, en die juist van hem, Brand, verwachtte.

Dan weer vlogen zijn gedachten naar Raffles, die nu eenzaam, alleen in gezelschap van zijn

ouden bediende in huis zat, vol spanning wachtend op zijn terugkomst.

De auto scheen hem door de straten te kruipen, ofschoon Henderson haar zoo snel mogelijk liet loopen.

Eindelijk hield zij stil voor het groote gebouw van Scotland Yard.

Brand opende het portier en sprong naar buiten.

— Wacht hier op mijn terugkomst, Henderson, zeide hij.

Dadelijk ging hij het hoofdbureau van politie binnen en overhandigde aan den portier zijn kaartje.

— Geef dat maar aan mijnheer Baxter, goede vriend, zeide hij, de hoofdinspecteur wacht mij.

De portier keek Brand verbaasd aan.

— Weet gij dat zeker, mijnheer?

— Omdat mijnheer Baxter reeds twee uren geleden het politiebureau heeft verlaten.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit, terwijl een doodelijke bleekheid over zijn gelaat toog en zijn knieën onder hem knikten. Heeft mijnheer Baxter dan een half uur geleden niet naar het huis van Lord Aberdeen getelefoneerd en naar diens secretaris gevraagd?

— Ik wil niet zeggen, dat hij dat niet gedaan heeft, mijnheer, antwoordde de portier, maar zeker niet hier vandaan, want zooals ik u zeg — mijnheer Baxter is twee uur geleden weggegaan.

Brand nam zijn hoed of en wischte zich met zijn zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

De hand sidderde, waarmede hij den verbaasden portier bij een lapel van zijn jas greep.

— Kun je me zeggen, goede vriend, vroeg hij op heeschen toon, of hier vandaag een Indiër op het politiebureau is geweest om den chef te spreken?

— Het is niet onmogelijk, mijnheer, maar dan heb ik den man niet gezien — maar daar komt mijnheer Baxter juist aan, gij kunt het hem zelf vragen.

Brand wendde zich om en vloog den hoofdinspecteur tegemoet, die inderdaad juist door de breede vestibule schreed.

— Vergeef mij mijn opwinding, mijnheer Baxter, zeide Brand, nauwelijks verstaanbaar tot den verwonderden hoofdinspecteur — gij kent mij immers wel?

— Ja, zeker, antwoordde Baxter, gij zijt immers de secretaris van Lord William Aberdeen, den welbekenden philanthroop, vice-voorzitter van de Windsor-Club?

— Ja, ja, die ben ik en zeg mij nu onmiddellijk, mijnheer, of gij mij een half uur geleden hebt getelefoneerd!

Baxter keek den vrager aan, alsof hij vreesde met een krangzinnige te doen te hebben.

— Welnu, herhaalde Brand dringend, terwijl kleine druppeltjes zweet op zijn slapen begonnen te parelen.

— Ik heb in geen twee uur de telefoon aangeraakt, mijnheer Brand — zoo is toch immers uw naam?

Brand moest zich aan het zware lichaam van den hoofdinspecteur vastgrijpen, om niet tegen den grond te slaan; de geheele vestibule draaide met hem in het rond.

Hij bracht de hand aan het voorhoofd en stamelde toen:

— Dus gij hebt mij niets gezegd omtrent eenig gevaar dat mijn meester dreigt van de zijde van een Bengalees, die hem met zijn wraakzucht vervolgt? stamelde hij.

— Gevaar..... Bengalees..... Uw meester? herhaalde Baxter op verbaasden toon, ik weet niet wat gij bedoelt, mijnheer Brand. Ik herhaal u nogmaals.....

Maar Brand wachtte het einde van den zin niet af, hij had zijn geestkracht herwonnen.

Met een krachtige beweging duwde hij den stom verwonderden hoofdinspecteur op zij en stormde het gebouw uit, terwijl de portier hem hoofdschuddend nakeek, met een medelijdend gebaar op zijn voorhoofd wijzend.

Brand vloog op Henderson toe en greep den verbaasden man ruw bij den arm.

— Is het leven van je meester je iets waard, Henderson? vroeg hij heesch.

De chauffeur verbleekte.

— Maar mijnheer Brand..... begon hij.

— Zorg dan, dat je binnen twintig minuten weer in zijn huis terug bent, zeide Brand, op doffen toon, dat is alles wat ik je op het oogenblik kan zeggen. Wacht, ik kom naast je zitten.

Zonder iets naders te vragen, nam Henderson achter het stuurwiel plaats, terwijl Brand naast hem ging zitten, en nu vloog de auto in razende vaart door de straten van Londen.

Het gevaar niet achtend, en alle politieverordeningen in den wind slaande, liet Henderson de auto alle dwarsstraten in volle vaart voorbijstormen en reeds binnen een kwartier stond de wagen trillend en hijgend als een levend wezen, weder voor de deur van het huis in Cromwellstreet.

Het gebouw was van onder tot boven verlicht.

Dat gaf Brand eenige geruststelling.

Maar niettemin stormde hij dadelijk naar de voordeur, na Henderson te hebben toegeschreeuwd:

— Volg mij en laat de auto maar even staan!

Hij stak den sleutel in het slot en trad binnen.

Maar dadelijk steeg zijn ongerustheid weder.

De oude Gaston was gewoon zijn meester en diens jongen vriend dadelijk na hun thuiskomst tegemoet te gaan, teneinde hun overkleeren in ontvangst te emen, ditmaal verscheen er niemand.

Brand wachtte een paar seconden.

Toen riep hij luid:

— Gaston, Gaston!

Geen antwoord.

Nu greep een doodelijke ontsteltenis den jongen man aan.

— Henderson, er moet hier iets vreeselijks gebeurd zijn, terwijl wij weg waren, zeide hij op heeschen toon. Ik ben hier weggelokt, later zal ik het je wel verklaren, daarvoor heb ik nu geen tijd. Kom dadelijk mee!

Hij stormde de trap op naar de eerste verdieping, waar de bibliotheek gelegen was.

Nauwelijks was hij boven of hij struikelde over een bewegingloos lichaam, dat vlak voor de bovenste trede lag.

Hij stapte er overheen en draaide den schakelaar van het elektrische licht om.

Toen keek hij den gevallene in het gelaat.

Het was de grijze kamenier van Raffles, een doek was hem over den mond gebonden en zijn handen waren stevig op den rug bevestigd.

Om een van zijn enkels slingerde een stuk touw. Blijkbaar had men hem ook aan de voeten gebonden, maar had hij deze weten te bevrijden en getracht de trap af te snellen en hulp te gaan halen, toen hij van achteren verraderlijk werd neergeslagen.

— Maak zijn touwen los en ontknoop dien doek, Henderson, beval Brand, hij is slechts bewusteloos. Haal wat vlugzout uit de huisapotheek en wat azijn, ik ga verder zoeken.

Terwijl Henderson wegsnelde om aan dit bevel te voldoen, doorzocht Brand een voor een al de vertrekken van het huis.

Tevergeefs!

Er was geen spoor van Raffles te ontdekken!

Hij liep weer naar de gang terug en vond Henderson bezig den ouden kamerdienaar bij te brengen, die juist de oogen weder opsloeg.

— Wat is er in godsnaam gebeurd, Gaston? vroeg Brand. Waar is Mylord?

De oude kamerdienaar keek Brand verschrikt en maakte een wanhopig gebaar.

— Ik weet het niet, mijnheer, stamelde hij. Ik hoorde gerucht in de kamer waar mylord zat en wilde gaan zien of hij misschien iets van mij verlangde, toen de deur geopend werd, juist toen ik er vóór stond, en een groote bruine duivel naar buiten stormde, met een glinsterend voorwerp in de hand. Hij gaf mij een vervaarlijken stomp in het gelaat, die mij bewusteloos deed nederstorten, en toen ik bijkwam bemerkte ik, dat men mij gekneveld en aan handen en voeten gebonden had. Men had mij in het kleine vertrek, hier vlak naast de trap, neergelegd. Ik wist met rukken en wringen mijn beenen te bevrijden en wilde juist de trap af gaan om hulp te gaan ha-

len, toen ik nogmaals werd neergeslagen — dat is alles wat ik weet.

De oude man bracht zijn sidderende handen aan het voorhoofd en keek wezenloos voor zich uit, nadat hij dit had gezegd.

— Dus je weet volstrekt niet wat er met mylord gebeurd is? vroeg Brand.

— In het geheel niet, mijnheer.

— Kom, Henderson, zeide de jonge man, laten wij hem op de rustbank in het kleine vertrek hiernaast leggen en dan samen nog eens gaan zoeken.

Zij namen den ouden kamerbediende op en droegen hem naar de sofa in het kleine vertrekje aan het bovineinde van de trap.

Daarop snelden zij naar de kamer, waar Brand Raffles verlaten had.

Dit vertrek zag met twee ramen op den tuin uit.

Eén van deze ramen stond open.

— Ik kan mij met geen mogelijkheid begrijpen hoe de schurken hier in huis zijn gekomen, zeide Brand, terwijl hij naar buiten leunde en naar beneden keek.

— Ik kan het mij ook niet goed voorstellen, mijnheer, zeide Henderson, wij hebben nergens ladders, die lang genoeg zijn om van den tuin uit dit venster te bereiken. Een eind verder is de muur met klimop begroeid en daar zouden de schelmen desnoods tegenop hebben kunnen klimmen, maar dan is het nog onmogelijk om vandaar dit venster te bereiken. Neen, zij kunnen onmogelijk van beneden af zijn binnengeklauterd.

— Van beneden af, herhaalde Brand in gedachten, maar.....

Hij wendde het hoofd om en keek langs den muur van het huis naar boven.

— Maar zij zijn van boven af gekomen! zoo voltooide hij zijn zin. Zie maar, Henderson, daar hangt een touwladder van dun zijden koord, maar ijzersterk.

Hij greep naar boven en kon juist de onderste sport van de touwladder bereiken.

— Dan is het duidelijk wat zij gedaan hebben, mijnheer, zeide de chauffeur, zij zijn eerst tegen het klimop tot boven op het dak geklauterd en hebben zich toen met behulp van de touwladder laten zakken tot voor het eenige raam, waarachter zij licht gezien hadden.

Brand trad in de kamer terug en greep zich naar het hoofd.

— Ja, zoo moet het gebeurd zijn, zeide hij op doffen toon, terwijl hij met afwezigen blik in het rond staarde, en wat nu? wat nu?

— Op die vraag is, dunkt mij, maar één antwoord, mijnheer Brand! riep Henderson uit. Al zou het ons het leven kosten — wij moeten my-

lord terugvinden. Zouden wij de politie niet waarschuwen?

— Neen, Henderson, voorloopig althans niet. Het zou tot niets dienen en ons maar ophouden. Wij moeten snel handelen, want iedere seconde is kostbaar.

— Maar wat is dan toch het gevaar, waaraan mylord is blootgesteld?! riep Henderson uit.

Haastig deelde Brand in eenige woorden den trouwen chauffeur mede, wat Raffles overkomen moest zijn.

En terwijl hij sprak, balde de brave reus zijn vuisten tot zijn nagels in het vleesch drongen en verbleekte hij op vreeselijke wijze.

— Als ik die kerels in mijn macht krijg, mijnheer Brand, siste hij, dan zal ik ze met mijn eigen handen wurgen! En laat ons nu onmiddellijk op weg gaan!

— Ja, Henderson! Wij zullen het eerst naar het Hipodrome gaan en de hulp inroepen van Tim Flennargan, den cowboy, misschien weet hij wel waar Ram Bharat en Pjari Thakur, zijn medeplichtige, te vinden zijn. Dat mylord naar het logement gebracht zou zijn, waar zij hun intrek hebben genomen, is natuurlijk uitgesloten.

— Dat komt mij ook zoo voor, mijnheer, zij zullen wel iets afschuwelijks met hem voor hebben, anders hadden zij hem wel hier in huis gedood!

Steek snel een paar revolvers bij je, Henderson, en kom mij halen in mijn eigen kamer. Hier valt voor ons niets meer te doen!

Henderson snelde weg om zijn wapens te halen en Brand begaf zich haastig naar zijn slaapkamer en voorzag zich daar van zijn eigen brownning en een kleinen, maar vlijmscherpen dolk, benevens van een lang maar sterk koord, aan het einde voorzien van een ijzeren haak, voor het geval, dat zij langs een hoogen muur moesten opklimmen.

Hij was hiermede nauwelijks gereed of Henderson trad weder binnen.

— Staat de auto in de garage gereed, Henderson? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Brand.

— Dan snel daarheen en rij wat je rijden kunt, maar wij zullen eerst voor dien armen Gaston gaan zorgen!

Zij begaven zich naar het kleine vertrek boven aan de trap en vonden daar den ouden kamerdienaar op de rustbank zitten, met het hoofd in de handen, met glazigen blik voor zich uitstarend.

De oude man was geheel versuft door den slag die hem zoo plotseling getroffen had.

Ofschoon Brand zelf in doodelijke ongerustheid verkeerde, sprak hij den grijsaard eenige bevoedigende woorden toe en bewoog hem, zich

naar zijn eigen vertrek te begeven, en daar hun terugkomst af te wachten.

Gedwee als een kind liet de oude man zich wegvoeren, zonder een woord te zeggen.

Hoofdschuddend deed Brand de deur van het kleine vertrekje weder dicht, waar hij den ouden bediende alleen had achtergelaten, en zeide fluis- terend tot Henderson:

— Ik geloof, dat de oude man geheel wezen- loos is door dit vreeselijk ongeluk, en kom nu mede — wij zullen niet rusten, voor wij mylord uit de handen van die tijgers gered hebben, al moesten wij er zelf het leven bij inschieten.

— Dat zweer ik, mijnheer, zeide Henderson op plechtigen toon.

Beiden gingen nu door de achterdeur dwars door het park naar de autogarage, waarvan de breede deuren op een zijstraat uitkwamen.

Henderson vulde den benzinehouder bij, ont- stak de lantaarns en enkele minuten later snorde de wagen in volle vaart naar het groote variété- gebouw in Piccadilly Circus.

— Wacht hier even, Henderson, dan zal ik den directeur vragen of hij misschien een en ander kan mededeelen van de schurken.

Hij snelde het gebouw binnen en liet zich door den portier bij den directeur aan dienen.

Hij vond dezen in een staat van de grootste opwinding.

Toen de directeur had vernomen, naar wie Brand kwam informeerden, riep hij verschrikt uit:

Dus daarom hebben de ellendelingen mij in den steek gelaten! Gij weet, mijnheer, dat de troep van Ram Bharat twaalf leden telt. Vanavond zou-

den ze voor het laatst optreden, maar inplaats van twaalf kwamen er, een half uur vóór dat hun nummer zou aanvangen, maar acht opdagen. Ik vroeg één hunner, die tamelijk goed Engelsch spreekt, waar de hoofdman en de drie anderen waren. Maar hij kon mij niets zeggen. Hij wist, dat Ram Bharat en drie van zijn makkers, die steeds met den chef plachten om te gaan, om- streeks half negen het logement hadden verlaten, waar zij hun intrek hadden genomen, zonder een woord tot opheldering, en sedert dat oogenblik had hij hen niet teruggezien. Ik heb aan het publiek laten annonceeren, dat de Indische goochelaars pas na de pauze zouden optreden, in de hoop, dat de vier anderen nog zouden verschijnen, maar ik heb nog niets gezien — en nu begrijp ik ook waar- om! Het is verschrikkelijk! Wilt gij, dat ik de po- litie waarschuw?

— Doe dat voorloopig niet, mijnheer, wat ik u verzoeken mag, zeide Brand. De politie heeft geen enkelen leiddraad en zou ons slechts kun- nen dwarsboomen! Alles wat ik u verzoek, is mij toe te staan. Tim Flennargan te gaan waarschu- wen. Mylord kent hem zeer goed en ik hoop dat hij mij van dienst kan zijn.

— Wel zeker, mijnheer Brand, antwoordde de directeur, dan zal ik u een kaartje medegeven, dat gij slechts aan den portier van den artisten- ingang behoeft te laten zien. Gij wordt dan da- delijk binnengelaten.

De directeur schreef eenige woorden op zijn visitekaartje en overhandigde dit aan Brand, die hem hartelijk de hand drukte en dadelijk weer naar buiten snelde.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK IV.

DE JACHT OP HET WILD.

Henderson stond naast zijn auto te wachten.

— Weet gij al iets, mijnheer? vroeg hij haastig, toen hij Brand zag aankomen.

— Nog niet het minste, beste Henderson, maar ik ga nu naar de achterzijde van het gebouw, om Tim Flennargan te spreken.

— Wie is dat?

— Een cowboy, dien mylord heel goed kent en aan wien hij eens een grooten dienst moet bewezen hebben.

— Zooals aan mij zeker! riep de chauffeur uit.

— Dat weet ik niet, maar het is best mogelijk! Wacht hier, ik kom aanstonds met Flennargan terug, hoop ik.

Weer snelde Brand weg, liep de dwarsstraat in naast het circusgebouw en daarna een smalle steeg, waar zich de ingang voor de artisten bevond.

Hij liet het kaartje van den directeur aan den portier zien, waarop de man hem dadelijk binnenliet.

— Kunt gij mij zeggen waar ik Tim Flennargan, den cowboy, kan vinden? vroeg Brand, terwijl hij den portier een fooi in de hand drukte.

— Welzeker, mijnheer, zijn kleedkamer bevindt zich aan het einde van deze gang, de laatste deur aan uw rechterhand.

Brand snelde de gang door en klopte op de deur die hem was aangewezen.

— Binnen! riep een forsche stem.

Brand trad het kleine vertrekje binnen en stond nu tegenover den reusachtigen cowboy, die juist bezig was zijn theatercostuum te verwisselen tegen een gewaad, dat minder in de hoofdstad zou opvallen.

— Mijnheer Flennargan, begon Brand, gij moet mij niet euvel duiden, dat ik, als onbekende, u op dit ongewone uur kom lastig vallen. Gij kunt begrijpen, dat slechts een zeer ernstige zaak mij daartoe komt dwingen.

Tim Flennargan wees met een uitnoodigend gebaar op een stoel, die naast zijn waschtafel stond.

— Uw naam? vroeg hij.

— Charles Brand! Ik ben de secretaris van Lord William Aberdeen.

Dadelijk vertoonde zich een trek van de levendigste belangstelling op het bronzen gelaat van den cowboy.

Hij kwam met uitgestrekte hand op zijn bezoeker toe en zeide:

— Gij hadt met geen betere aanbeveling hier kunnen komen, mijnheer Brand.

Met deze woorden drukte hij de handen van Brand zóo hartelijk, dat deze nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken.

— Het is niet de gewoonte van Lord Aberdeen, om met zijn goede daden te pralen, vervolgde de cowboy, en daarom zult gij misschien ook niet weten, dat mylord mij eenige jaren geleden het leven heeft gered.

— Dat wist ik inderdaad niet, mijnheer Flennargan!

— Niet „mijnheer”, maar Tim, als ik u verzoeken mag, riep de cowboy uit, en zeg me nu spoedig wat u hier brengt.

Brand deelde nogmaals in korte woorden mede, in welk vreeselijk gevaar zijn vriend zich bevond, en terwijl hij dit verhaalde verkreeg het gelaat van den cowboy een uitdrukking, die niets goeds voor zijn vijanden voorspelde.

Toen Brand met zijn mededeelingen klaar was, sloeg Flennargan zóo geweldig met zijn vuist op de kaptafel, dat alle fleschjes en potjes, die zich daarop bevonden, een voet in de hoogte sprongen.

— Ge moogt mij met mijn eigen zweep afranselen, als ik dien Ram Bharat niet altijd voor een grooten schobbejak heb aangezien! riep hij uit. Het gezicht van dien kerel was in staat mij een geheelen dag te vergallen, en zijn vriend Pjari Thakur is al niet veel beter. Altijd fluisterden zij samen in hun onverstaanbaar taaltje, maar zij hielden dadelijk op als er iemand in hun nabijheid kwam. Ook al zou hij er even weinig van verstaan als ik van het Sanscrit!

— En nu begrijpt gij zeker wel, waarom ik bij u kom? vroeg Brand.

— Natuurlijk begrijp ik dat, mijnheer Brand, gij komt mijn hulp inroepen, en daar ben ik trotsch op.

Wij hebben u eenige dagen geleden hier in dit zelfde gebouw bewonderd, hernam Brand, en ik heb gemeend, dat een man van uw kracht en behendigheid, die bovendien mylord goed kent, niet zou weigeren mij behulpzaam te zijn om hem terug te vinden.

— Niet zoudt weigeren, mijnheer?! riep Flennargan uit, zeg liever dat ik het u nooit vergeven zou hebben, indien gij dit karweitje alleen hadt opgeknapt!

— Maar waar zouden wij die kerels kunnen vinden? vroeg Brand. Het spreekt dunkt mij vanzelf, dat de schurken Lord Aberdeen niet naar hun logement heben vervoerd.

— Neen, neen, dat hebben zij ook niet, zeide Flennargan, die zich snel had aangekleed, en gij hebt er goed aan gedaan bij mij te komen, mijnheer, want ik geloof wel, dat ik de rakkers zal kunnen vinden.

— Maar hoe dan, vroeg Brand.

Flennargan antwoordde niet, maar stak twee vingers in den mond en floot op eigenaardige wijze.

Dadelijk werd er in de verte geblaf gehoord en even later stormde een hond het vertrek binnen, van een soort, die Brand nog nooit gezien had.

Flennargan had den verbaasden blik van zijn bezoeker opgevangen en zeide nu:

— Wat zegt gij wel van Tom, mijnheer Brand?

— Het is een zonderlinge hond, antwoordde Brand.

— Het is een prairiehond, dien ik heel jong heb gevangen en tam gemaakt. Zooals gij ziet, is Tom niet groot, maar hij is ongelooflijk sterk, en ik geef alle politiehonden van Europa voor hem cadeau, als het op apporteeren en het opsporen van misdadigers aankomt. Toen ik nog cowboy was, sir, heeft Tom over een afstand van honderdtachtig mijlen een mannetje achtervolgd, dat een van mijn paarden gestolen had, alleen met behulp van een stuk van een aarden pijp, dat de kerel in zijn vlucht had achtergelaten.

— En gij gelooft dat Tom.....

— Ik geloof, dat deze hond ons van het grootste nut kan zijn, mijnheer Brand. Wij hebben niets noodig dan een stuk van de kleeding van Ram Bharat, en als wij dat eenmaal hebben, weet ik zeker, dat hij ons niet ontsnapt, al zou hij naar de maan gevlucht zijn.

— Maar waar vinden wij dat stuk goed? vroeg Brand.

— Er zal wel iets in zijn logement zijn.

— Dat is waar, riep Brand verheugd uit. Maar weet gij waar zich dat bevindt?

— Dat weet ik, en al was het zoo niet, dan zou de portier ons dat toch dadelijk kunnen zeggen. Hebt gij een auto bij u?

— Ja.

— Prachtig! Dan is er nog niets verloren!

— Als Tom ons daarbij behulpzaam is, zeide Brand, dan verdient hij dat er een standbeeld voor hem wordt opgericht.

Hij wilde het dier met zijn wonderlijke steile

haren en met den staart als van een jakhals, vriendelijk over den kop strijken, maar Tim Flennargan greep hem snel bij den arm.

— Doe dat niet, mijnheer! riep de cowboy verschrikt uit. Ik moet Tom eerst een paar woorden hebben gezegd, anders zou hij u doodeenvoudig in stukken scheuren, vóór ik u te hulp zou kunnen komen. Hij verstaat geen gekscheren en ik durf hem in Londen ook nooit meenemen, als ik hem niet aan een sterken ketting vast heb.

Het is goed, dat gij mij waarschuwt, zeide Brand glimlachend. Onze vriend ziet er dan ook niet bepaald aanhalig uit.

Flennargan boog zich naar den prairiehond over, streek het woest dier eenige malen over den schranderen kop en sprak het met eenige vriendelijke woorden toe, terwijl hij herhaaldelijk op Brand wees.

Toen richtte hij zich weder op en zeide:

— Nu kunt gij ook met hem doen wat gij wilt, mijnheer.

Nog eenigszins aarzelend stak Brand de hand uit, maar het dier liet zich nu gewillig streelen en kwispelstaarte zelfs.

— En laat ons nu voortmaken! riep Flennargan uit. Ik brand van verlangen om met die schobbejakken slaags te raken. Hebt gij soms nog iemand bij u?

— Ja, Tim Flennargan, den chauffeur van mylord, Henderson, een man op wien wij kunnen bouwen als op een rots en die trilt van verlangen om tegenover die vier bruine duivels te staan.

Tim Flennargan had uit de revolvertasch van zijn cowboykostuum een geweldig groote revolver gehaald.

Hij bekeek het wapen en zeide:

— Dat is een uitstekend ding, mijnheer Brand, maar helaas is het met losse patronen geladen.

— Wij zullen onderweg scherpe koopen, Flennargan, zeide Brand, en kom nu snel mede, wij hebben geen oogenblik te verliezen.

— Vooruit dan, en dood aan die bruine schurken!

De twee mannen snelden het vertrek uit, gevolgd door den hond.

Zij verlieten het gebouw, ijlden door de steeg en de dwarsstraat en liepen snel op de auto toe.

Vlug stelde Brand de twee mannen aan elkaar voor en bij zichzelf dankte hij den hemel, dat zijn eigen hand niet gekneld zat tusschen de twee geweldige knuisten, die de twee reuzen op zoo hartelijke wijze schudden.

Flennargan nam dezelfde voorzichtigheidsmaatregelen met den hond als bij Brand en daarop stegen allen in de auto.

— Eerst naar een wapenhandelaar, Henderson, riep Brand.

— Maar, mijnheer, hun winkels zijn immers al gesloten, antwoordde de chauffeur.

— Duivels, dat is waar ook! riep Flennargan teleurgesteld uit. Dan had ik mijn revolver evengoed in mijn kleedkamer kunnen laten liggen.

— Van welk kaliber is zij vroeg Henderson.

— Ik gebruik patronen van elf millimeter, antwoordde de cowboy.

— Dat treft, mijnheer Flennargan, want mijn wapen is van hetzelfde kaliber en ik heb patronen genoeg bij mij om een halve compagnie overhoop te schieten. Hier hebt gij een doosje met twintig stuks, dat zal voorloopig wel voldoende zijn.

— Het kon niet mooier, riep Flennargan uit. En nu naar het logement „De Roode Adelaar”, in de Fleetstreet.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten en de twee andere mannen namen naast elkaar in de groote auto plaats.

Onder het rijden maakte de cowboy een vrij groote handtasch open, die hij bij het weggaan van zijn kaptafel had afgenomen, en haalde er zijn geweldige zweep uit, benevens een zeer sterke, lange lasso.

— Die kunnen van pas komen, zeide hij met een tevreden lachje, terwijl hij de sterkte van de voorwerpen onderzocht.

Binnen tien minuten had Henderson, die de auto met ongehoorde vaart door de drukke straten had gestuurd, het logement bereikt.

Tim Flennargan sprong vlug uit den wagen en riep:

— Blijft gij maar zitten. Ik zal het zelf wel even in orde maken. Kom mee, Tom!

Met een geweldigen sprong wipte de hond over het portier en volgde zijn meester.

Nauwelijks drie minuten waren verlopen of de cowboy kwam al weer terug, vroolijk zwaaiend met een stuk doek, blijkbaar van de kleeding van Ram Bharat afkomstig.

— Dat zal ons helpen, riep hij vroolijk. Hier, Tom, mijn hond, ruik daar eens goed aan!

De hond sprong tegen den lap op en vloog toen als een pijl uit den boog weg.

— Zou hij niet blaffen? vroeg Brand ongerust.

Maak u daaromtrent niet ongerust, mijnheer, antwoordde de cowboy. Hij doet dat niet, of ik moet er hem het bevel toe geven. En hij zal zich eerder laten doodslaan, dan ook maar den geringsten kreet te slaken.

— Zooveel te beter, anders zou hij onze komst kunnen verraden. Maar ik zie het dier in het geheel niet meer! riep Henderson nu uit.

— Dat beteekent ook niets, vriend chauffeur, zei Flennargan, al ziet gij Tom niet, hij ziet u des te beter en hij zal ieder oogenblik terugkomen om te zien waar wij blijven. Ziet gij wel, daar is hij al weer. Nu ingestapt, mijnheeren, wij zullen eens zien waar de hond ons brengt.

Vlug nam hij weder naast Brand plaats en Henderson bracht de auto in beweging, terwijl hij al zijn best deed den hond bij te houden, die met ongelooflijke snelheid de Fleetstreet doorholde.

Zooals Flennargan voorspeld had, keerde het schandere dier telkens op zijn schreden terug en dan liet zijn meester hem opnieuw iedere maal lucht nemen aan den lap, dien hij in de hand hield.

— Waar is die doek van afkomstig? vroeg Brand.

— Dat is een stuk van een hoofddoek, antwoordde Flennargan. Zooals gij ziet, is het afgescheurd, en ik vermoed, dat de rest dienst heeft gedaan om iemand te knevelen.

— Dat heeft het zeker, riep Brand plotseling uit, want nu herinner ik mij eensklaps, dat de oude bediende van mijn meester zulk een gekleurden doek om den mond had.

— Ziet gij wel, riep de cowboy zegevierend uit, wij zijn op den goeden weg, dat beloof ik u. Het spijt mij, dat ik zulk een uitdrukking moet gebruiken, maar die bruine schurken stinken zoo geweldig, dat Tom hen zou terugvinden, al hadden zij zich in de diepste kolenmijn verstoppt!

Intusschen volgde Henderson met de grootste aandacht de gangen van den hond.

Het dier bracht hem langs Ludgate Hill, Cannonstreet, over Southwark Bridge naar de zuidelijke wijken van de wereldstad.

— Hoe lang zouden wij reeds onderweg zijn? vroeg Brand, die zijn ongeduld ternauwernood meester was.

— Ongeveer drie kwartier, mijnheer Brand, antwoordde de cowboy.

— Zoo lang reeds! Als de hond het spoor maar niet bijster wordt!

— Daar behoeft gij niet voor te vreezen, zeg ik u nogmaals! Gij hebt er geen denkbeeld van, over welke afstanden deze honden een spoor weten te volgen! Hun speurzinn is zoo verbazend ontwikkeld, dat die van alle Europeesche hondenrassen er geheel naast in het niet zinkt. Tom zou zelfs aan veel minder dan dezen kostbaren lap meer dan voldoende hebben gehad, om de schurken terug te vinden.

— Nu, des te beter, want het schijnt er niet op te lijken, dat wij spoedig op de plaats van onze bestemming zullen zijn.

— Maar wij moeten nu gaan oppassen! Ik zou dien braven chauffeur, die als een baarlijke duivel door de drukke straten rijdt, wel willen verzoeken zijn vaart thans een weinig te verminderen!

— Waarom?

— Omdat wij nu een wijk naderen, die heel geschikt is voor dergelijke schurkenstreken, als die bruine handieten in den zin hebben, en omdat het onze plannen kon doen mislukken, indien Ram Bharat en zijn medeplichtigen ons hoorden aankomen met onze auto, een voertuig, dat in deze ar-

moedige wijken slechts bij hooge uitzondering wordt gezien!

— Gij hebt gelijk, Tim, en ik zal Henderson waarschuwen!

Brand bracht zijn mond aan de spreekbuis, die naast den zetel van den chauffeur uitkwam en riep:

— Langzaam en voorzichtig rijden, Henderson! Wij naderen ons doel blijkbaar en de Indiërs mogen ons tot geen prijs hooren aankomen!

Dadelijk verminderde Henderson de vaart van de auto aanzienlijk.

De prairiehond liep nog altijd heen en weer, alsof hij geen vermoedheid kende.

De tocht ging nu door Bankside en Tooleystreet. Plotseling was de hond verdwenen.

Henderson bracht de auto tot staan.

Vijf minuten verlieden.

De hond keerde niet terug.

Brand voelde zijn hart angstig kloppen.

— Waar blijft het dier toch? vroeg hij op zachten toon.

— Ik vermoed, dat Tom de verblijfplaats van Ram Bharat heeft uitgevonden, mijnheer! Blijft gij hier even wachten, dan zal ik eens poolshoogte gaan nemen!

Flennargan opende het portier en stapte uit. Hij sloeg snel de smalle dwarsstraat in, waar de mannen den hond het laatst hadden gezien.

Het scheen Brand toe, dat hij een eeuwigheid moest wachten, voor de cowboy terug kwam en toch was deze ternauwernood enkele minuten weg geweest. De hond sprong vroolijk onder het loopen tegen zijn beenen op.

— Welnu? vroeg Brand haastig; toen de reusachtige figuur van den cowboy weder naast het portier stond.

— Wij hebben hen, mijnheer! riep Flennargan opgewonden uit. Gij kunt den wagen hier in de straat zeker wel ergens stallen, want wij hebben hem voorloopig niet nodig, en als wij verder reden, dan zouden de schurken ons stellig hooren aankomen!

— Zij zijn hier dus dicht bij?

— Tien minuten loopen hoogstens!

— Laat ons dan uitstappen, zoodra wij een garage hebben gevonden!

— Die zult gij hier in de buurt wel niet zoo gemakkelijk vinden, maar misschien is er hier ergens wel een groote loods.

— Wij zullen eens zoeken.

Brand was uitgestapt en nam nu naast Hender-

son plaats, wien hij in enkele woorden op de hoogte bracht van zijn plannen.

Zij behoefden slechts enkele tientallen meters verder te gaan, om een wagenverhuurder te vinden, die tegen een goeden prijs bereid was, de auto te stallen.

Daarna sloegen zij een onoogelijk klein zijstraatje in, dat Stoney Lane heet en dat met een scherpe bocht op de Theems uitloopt, of om juist te zijn, op de rij pakhuizen, die vlak langs het water zijn gebouwd, en die men aan dien kant dan ook slechts door middel van een vaartuig kan bereiken, daar de muren hier dadelijk uit het water oprijzen.

Het was zeer duister in dit sombere straatje, aan weerszijden begrensd door pakhuizen, afgewisseld met enkele armoedige huisjes, zoo wrak en ellendig, dat men ieder oogenblik meende, ze in elkaar te zien storten.

Hier en daar, met groote tusschenpoozen, gloeide een mistroostig gasvlammetje van een straatlantaarn, dat maar juist genoeg licht gaf om eenige schreden voor zich uit te kunnen zien.

Trouwens zou veel licht hier maar weelde geweest zijn, daar de voorbijgangers te tellen waren!

Voorzichtig schoven de drie mannen achter elkaar langs den huizenmuur.

De hond liep nu vlak voor de voeten van zijn meester en wendde van tijd tot tijd den schranderen kop naar hem op, als om zich te overtuigen, dat hij steeds gevolgd werd.

Na tien minuten loopens bleef het dier kwispelstaartend stilstaan voor een somber, laag huis met uitslaande muren, verveloos en schuin over de straat hellend, alsof het ieder oogenblik zou voorover storten.

Het was hier zeer stil.

Het huis was het laatste van de bocht, en grensde aan de achterzijde dadelijk aan het water.

Aan den eenen kant belendde het aan een soort armoedig pakhuisje, maar aan de andere zijde werd het van het volgende huis gescheiden door een zeer smal steegje, dat op de Theems uitliep.

De drie mannen hadden dit alles in een oogwenk gezien.

Flennargan streelde Tom liefkoozend over den ruigen kop, en het dier ging tegen zijn meester opstaan en keek toen naar de wrakke deur van het huisje met zulk een bijna menschelijken blik van verstandhouding, dat er niet aan te twijfelen viel of de hond had de plek gevonden, waar Raffles gevangen zat!

HOOFDSTUK V.

RAM BHARAT, DE WURGER.

Wij moeten nu eenige uren terug gaan, en den lezer terug voeren naar het vertrek, waar de Groote Onbekende was achtergebleven, nadat Brand hem verlaten had.

Raffles had zich in zijn gemakkelijken stoel gezet en het laatste nummer van zijn lijfblad, de „Times”, ter hand genomen.

Het was zeer stil in huis, en langzamerhand begon een zonderling ongedurig gevoel zich van hem meester te maken, waarvan hij zich geen verklaring kon geven, en dat hem anders vreemd was.

Hij stond op en wierp de krant terzijde.

Daarop liep hij naar de deur en opende die op een kier.

Er was niets te hooren.

— Gaston, ben je daar? riep Raffles op gedempten toon, en zijn eigen stem deed onverhoeds een zonderling kil gevoel over zijn slapen kruipen.

Hij kreeg geen antwoord.

— Gaston! riep Raffles nu met luide stem.

Nu scheen de oude kamerdienaar hem gehoord te hebben. Hij kwam haastig aanloopen, en Raffles hoorde zijn schreden de trap opkomen.

Raffles bedacht een onnoozele boodschap en zond den ouden man weer weg.

Hij sloot de deur en wreef zich langzaam met de groote witte hand over het voorhoofd.

— Wat scheelt mij toch in 's hemels naam? mompelde hij. Ik heb dat gevoel nog nooit gehad! Het is toch hoop ik geen vrees? Dat zou te dwaas zijn! John Raffles en vrees!

Hij stiet een kort lachje uit, dat hem weder dezelfde kille gewaarwording van zooeven gaf.

— Het is zonderling, vervolgde Raffles zijn alleenspraak, sedert Brand is heengegaan, heb ik het gevoel..... alsof ik niet meer alleen ben..... en er is toch niemand! Kom, ik moet verstandiger zijn! Ik heb mijn revolver bij de hand..... hier, zij steekt geladen en wel in mijn zak! Er zijn hier twee deuren..... een is er op slot en de andere kan door niemand geopend worden, of ik zou het dadelijk moeten bemerken! De ramen.....? Ja, men zou door de ramen op mij kunnen schieten, verondersteld, dat men er in slaagde, een ladder tegen den muur te zetten! Ladders van die lengte zijn er hier niet, en het vervoer van zulk een voorwerp door drie of vier Indiërs op dit uur zou natuurlijk dadelijk opgemerkt worden! Maar kom... laat ik de voorzorgen overdrijven en de gordijnen

dicht doen, dan zal niemand van buiten af op mij kunnen aanleggen!

Raffles trad op de ramen toe en deed de lange overgordijnen dicht — zonder te vermoeden dat juist dit hem noodlottig zou worden!

Daarop nam hij weder in zijn stoel plaats en was spoedig in de lezing van zijn blad verdiept.

Als hij minder aandachtig gelezen had, zou hij misschien hebben gehoord dat buiten het raam een zacht gekras tegen den muur weerklonk, alsof er een of ander voorwerp langs de steenen schuurde.

Maar Raffles hoorde en zag niets!

Hij zag niet, dat een donkere gedaante zich langs een touwladder tot vlak voor het raam liet zakken, hij zag niet, hoe een kleverig papier tegen de ruit werd gedrukt..... hij hoorde het flauw tjlilpjend geluid niet van den diamant die, achter het dikke gordijn, door de ruit sneed, hij zag niet, hoe het gordijn zachtjes bewoog, en dat daarachter de donkere gedaante als een slang naar binnen gleeed, spoedig gevolgd door een tweede, terwijl een derde aan de touwladder hing.....

Evenmin zag hij, dat het gordijn langzaam terzijde werd geschoven, en dat door de reet twee gloeiende, van helsche wraakzucht fonkelende oogen strak op hem gericht waren. En hij hoorde niet, dat de eerste der gedaanten van achter het gordijn in de kamer trad, en als een kat naderbij sloop.....

Toen liet hij eindelijk de „Times” zakken en keek langzaam rond, plotseling weder bevangen door dien onverklaarbaren angst.....

Toen zag hij.....!

En toen was het te laat!

Raffles wilde opvliegen en naar zijn revolver grijpen, maar er suisde iets door de lucht, en zijn hals zat geklemd in een wurgkoord, dat als een bloedrooden striem het blanke vleesch omgaf. Hij tastte met beide handen naar het koord dat hem verstikte, maar nu snelden de beide andere gedaanten het vertrek binnen.

Raffles beschikte over buitengewone lichaamskracht, maar tegen deze drie duivels, die als slangen om zijn lichaam kronkelden, en het koord steeds vaster aantrokken, was hij weerloos. Eenige malen rolden de vechtenden als een monsterachtig kluwen over den vloer..... Raffles voelde dat hij om zijn leven vocht, maar toen begaven zijn krachten hem..... hij voelde zich verstikken..... een

roode nevel golfde voor zijn omfloersten blik..... in zijn ooren klonk een ontzettend geruisch als van een donderende branding..... toen gevoelde hij niets meer.....

Hij kwam weer bij door het schokken van een rijtuig op erbarmelijke veeren, dat nu eens over asfalt, dan weder over hobbelige keien voortreed.

Een dun maar ijzersterk koord, waarvan hij den aard maar al te zeer kende, sneed hem in armen en dijen.

Zijn mond was met een lap dichtgebonden, waarvan de lucht hem weder bewusteloos dreigde te maken.

Drie Indiërs zaten bij hem in het rijtuig.

Twee hunner herkende hij dadelijk..... het waren Ram Bharat en Pjari Thakur. De oogen van den eerste waren met een blik van onuitsprekelijke haat en woeste zegepraal op zijn doodsvijand gevestigd.

Zoodra hij zag, dat zijn slachtoffer was bijgekomen, bracht Ram Bharat zijn bruin, door haat vertrokken gezicht vlak bij dat van Raffles en siste:

— Gij ziet het, vervloekte Ghiaur! Hij die weet te wachten, bereikt ten slotte steeds zijn doel! Ik heb u de geheele wereld door gezocht, om mij te wreken over den hoon, dien gij mij hebt aangedaan..... en ik heb u gevonden! Gij weet zeker wel, wat u te wachten staat!

Raffles kon niet spreken, maar zijn oogen spraken een taal, die de Indiër niet kon misverstaan! Er lag niets in dan verachting en onbuigzame trots!

— Ha! Gij denkt misschien, dat men u nog wel zal redden! Gij denkt, dat er een wonder kan geschieden, is het niet? zeide de Indiër, heesch van woede. Welnu, ik zweer u bij Barrahma en Vishnoe, dat gij voor middernacht als aas voor de visschen in de Theems geworpen zult worden..... maar niet alvorens ik u een dood heb doen sterven, die mijn wraakzucht zal bevredigen!

Raffles haalde met zulk een minachtend gebaar de schouders op, dat Ram Bharat, in een aanval van woeste razernij, naar zijn kris greep, die in zijn gordel stak, en die misschien in het lichaam van zijn doodsvijand zou hebben gestoken, als Pjari Thakur zijn arm niet had gegrepen en hem eenige woorden had ingefluisterd, die hem weder tot bedaren brachten.

De rit duurde verder zwijgend voort.

Raffles had zijn geestkracht hervonden, nu hij het gevaar tenminste tastbaar voor zich zag.

Hij wist, dat zijn leven groot gevaar liep, maar die wetenschap was hem nog liever dan de vreeselijke, sloopende ongewisheid, waarin hij nu reeds sedert twee weken verkeerd had.

Hij dacht erover na, of het niet mogelijk zou zijn een of ander spoor achter te laten, maar

spoedig zag hij in, dat hieraan niet te denken viel.

Ten eerste was hij stevig gebonden, ten tweede hielden zijn bewakers hem goed in het oog, en ten derde was het daarvoor immers te laat, en had hij slechts kans gehad, dat Brand hem zou kunnen volgen, indien hij reeds in het huis in Cromwellstreet een of andere aanwijzing had achtergelaten.

Hij verviel nu geruimen tijd in diep gepeins, en bedacht welken dood zijn vijanden voor hem zouden hebben uitgekozen.....

Hij wist maar al te goed, dat de Indiërs, met name de Bengaleezen, een beestachtige wreedheid kunnen toonen, waarbij vergeleken die van de Chineezen, die toch berucht zijn wegens hun bekwaamheid in het martelen, in het niet zinkt.

Met een huivering, die hem ondanks zijn moed beving, herinnerde hij zich de verhalen van reizigers, die als door een wonder aan de handen van de bloeddorstige Indiërs ontsnapt waren en getuige waren geweest van de ontzettende martelingen, die dezen hunne makkers hadden doen ondergaan.

Hij liet voor zijn geest deze vreeselijke tafereelen verschijnen, die uit Dante's „Hel" afkomstig schenen te zijn. Misschien zou men hem met tangen langzaam het vleesch uit het lichaam nijpen..., hem de oogen uitschroeven..., hem de huid bij kleine gedeelten tegelijk afrukken..., hem houten wiggen onder de vingernagels drijven..., hem al die ontzettende martelingen doen ondergaan, waarvan de meest verhitte, ziekelijke verbeelding zich geen voorstelling kan maken...

En intusschen rolde het rijtuig zonder ophouden voort.

Het scheen Raffles toe, alsof er nooit een einde aan dezen rit zou komen, die hem naar den dood voerde.

Eindelijk reed het rijtuig uitsluitend over puntige keien, en Raffles begreep, dat hij naar een der armste wijken van de wereldstad vervoerd werd.

Tenslotte hield het ouderwetsche voertuig met een ruk stil.

Raffles hoorde hoe er een deur geopend werd, en het volgend oogenblik verscheen er een donker gelaat voor het portier.

Ram Bharat boog zich naar buiten, en richtte eenige woorden tot den Indiër, die daar stond.

— Is alles in orde? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Ja, meester!

— Alles veilig?

— Er is niemand te zien in de straat.

— Goed... breng hem dan weg!

Deze woorden werden in een vreemde taal gesproken, maar Raffles kende alle dialecten van Engelsch-Indië te goed om ze niet te verstaan.

Twee zijner bewakers grepen hem weder vast.

terwijl Ram Bharat hem in bedwang hield met een kleine revolver, die hij op zijn voorhoofd richtte.

Een oogenblik dacht Raffles er aan, er maar dadelijk een einde aan te maken, door zich te verzetten, en zodoende den Indiër te noodzaken, hem een kogel door het hoofd te jagen, maar het volgende oogenblik schaamde hij zich over die gedachte, die hem onwaardig was!

Volhouden tot het einde en niet versagen..., dat moest ten allen tijde de leus van John Raffles, alias Lord Lister zijn!

Hij liet zich dus gewillig wegvoeren, maar keek intusschen met aandacht rond, teneinde zich te vergewissen van de plek waarheen men hem gebracht had.

Het was echter te donker om iets te onderscheiden, en bovendien duwden de Bengaleezen hem zoo snel naar binnen, dat hij niet den tijd had, de omgeving nauwkeurig op te nemen.

Maar wel meende hij dichtbij het flauwe geklots van water tegen hout te hooren, waaruit hij afleidde, dat het huis, dat hij nu binnen ging in de onmiddellijke nabijheid van de Theems was gelegen.

Zoodra hij binnen was gegaan, hoorde hij dat het rijtuig zich snel verwijderde.

Hij stond nu in een nauwe, smerige gang, die slechts door een olielampje zwak verlicht was.

Aan het einde daarvan meende hij het begin van een smalle wenteltrap te zien.

Ter rechterzijde van de gang bevond zich een deur, die door een zijner bewakers geopend werd. Allen traden binnen.

Het was hier stikdonker.

De ramen waren blijkbaar met planken dicht getimmerd, want niet de geringste lichtstraal drong van de straat in dit vertrek door.

Een der Indiërs stak een lantaarn aan, en bij het rossige licht daarvan, kon Raffles zien, dat de kamer volstrekt geen meubelen bevatte, en niets dan de kale wanden vertoonde.

Zeer waarschijnlijk hadden de Wurgers dit huisje uitsluitend voor het afschuwelijk doel gehuurd, waarvan hij den aard aanstonds zou kennen...

Zwijgend stonden de vijf mannen nu in het sombere vertrek.

Ram Bharat had de armen over elkaar gekruist en blikte zijn doodsvijand met oogen aan, die als kolen vuur in de halve duisternis glommen.

Wat Raffles betreft, hij stond onbeweeglijk als een standbeeld en wilde als een echte Brit zijnen vijanden niet de voldoening gunnen, hem te hebben zien beven of wankelen!

Eindelijk verbrak Ram Bharat het stilzwijgen.

Hij deed eenige stappen op Raffles toe, en zeide, terwijl hij zijn gelaat vlak bij dat van zijn slachtoffer bracht:

— Tien jaar geleden, mylord, hebt gij mij de vreeselijkste belediging aangedaan, die men ons Bengaleezen met mogelijkheid kan aandoen... gij hebt mij getuchtigd in tegenwoordigheid van een vrouw, en mij aan haar verachting prijs gegeven, terwijl gij mij bovendien mijn buit hebt onttolen. Het is u zeker bekend, dat wij nimmer een belediging vergeten en nog minder vergeven?

— Daar meen ik wel eens het een en ander van te hebben gehoord, antwoordde Raffles kalm.

— Dan zult gij nu ondervinden, dat men daaromtrent de waarheid heeft gezegd! Gij zult sterven!

— Dat heb ik begrepen, hernam Raffles koud, en ik kan mij niet goed voorstellen welke redenen u kunnen bewegen, zoo lang met de tenuitvoerlegging van het doodvonnis te wachten!

Een valsch lachje verscheen op het gebruide gelaat van den Tugh.

— Ja, ik begrijp dat gij wel zoudt willen dat wij u zonder omwegen naar de andere wereld zonden, grinnikte hij. Maar die dood zou te zacht voor u zijn.

De oogen van Ram Bharat flikkerden woest, toen hij vervolgde:

— Gij zult niet één dood... gij zult duizend doden sterven! Maar ik zal u de gunst bewijzen, u mede te deelen, op welke wijze gij de eeuwigheid zult ingaan! Ik ga nog verder en wil u zelfs een zeer geringe kans laten uw leven te redden! Gij zult mij toestemmen, dat dit meer is, veel meer, dan ik u verschuldigd ben! Maar laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat de kans al zeer gering is, vervolgde Ram Bharat grijnzend.

Raffles had de ooren gespitst.

Hij begreep volstrekt niet, wat de schurken met hem voorhadden, maar de woorden van zijn vijand hadden een flauwe hoop bij hem wakker geroepen, en de zucht tot zelfbehoud, die in ieder mensch aanwezig is, bewoog hem, geen poging ongebruikt te laten, om zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

— Gij kunt met mij doen wat gij wilt, zeide hij kalm. Ik ben geen lafaard, en ik zal u toonen hoe een Engelschman weet te sterven!

— Dat zullen wij zien, antwoordde de Tugh grijnslachend, zoodat al zijn glinsterende tanden te zien kwamen. Brengt hem naar het vertrek, dat ik u heb aangewezen, mannen, beval hij den anderen Indiërs, die zijgend hadden toegeluisterd.

Weer werd Raffles vastgegrepen, de kamer uitgeleid, en over de gang naar de wenteltrap gebracht die hij zooeven had opgemerkt.

Een Indiër ging vooraan, die een lantaarn droeg, daarop volgde Raffles en ten slotte de drie andere Bengaleezen.

Zwijgend ging de zonderlinge optocht de trap op, stak een smal portaal over en besteed toen een

tweede trap, waarvan de treden geheel uitgesleten waren, en die zoo smal was, dat twee menschen er elkaar onmogelijk hadden kunnen passeeren.

Eindelijk bereikten de Indiërs en hun gevangene het tweede portaal, en Raffles meende, dat hij zich nu op een kleine vliering bevond, dus op de bovenste verdieping van het huis.

De voorste Indiër opende een deur en trad voorzichtig binnen, de lantaarn ver voor zich uit houdend.

Daarop volgden de anderen.

Het vertrek waar zij zich nu bevonden, was een zolderkamer, die slechts een deur had. Er bevond zich een raam tegenover deze deur maar Raffles kon bij het zwakke licht van de lantaarn zien, dat het eveneens met dikke planken was dichtgespijkerd.

Ook dit vertrek was geheel kaal, en er was niets te zien dan een vaag te onderscheiden voorwerp in een der hoeken.

Raffles keek aandachtig naar dit voorwerp... en naar mate zijn oogen zich aan de schemering hadden gewend, begon een afschuwelijke vrees, een vrees, zooals hij er nog nimmer een had gevoeld, in hem op te kruipen...

Het voorwerp was een zonderling gevormde mand, in de gedaante van een platte flesch, en voorzien van een deksel, dat er met touwen op was vastgebonden.

Het was een mand, zooals de Indische slangenbezweerders ze gebruiken, om hun brilslangen in te bewaren...

Ram Bharat had zijn slachtoffer geen oogenblik uit het oog verloren, en scheen een helsch vermaak te scheppen in de ontzetting die zich langzaam van den gevangene had meester gemaakt.

Maar nauwelijks had Raffles dit gezien, of hij beheerschte zich met de uiterste krachtsinspanning en zag den Indiër weder met koele verachting aan.

— Ik geloof, begon Ram Bharat, nadat er eenige oogenblikken een dreigend stilzwijgen had geheerscht, dat gij wel weet, wat er in die mand zit?

— Ik weet het! antwoordde Raffles, en zijn stem klonk vast.

— Dan kan ik kort zijn! vervolgde de Wurger grinnkend. In die mand bevindt zich een slang, zoo giftig, dat de minste beet den dood binnen enkele uren veroorzaakt. Het is een IJzerslang, die ik reeds jaren overal met mij heb medegenomen... met het doel dat u bekend is!

Raffles huiverde even, maar hij wist zich niettemin te beheerschen.

— Luister nu, wat ik u zeggen zal, want het gaat om leven of dood voor u! vervolgde Ram Bharat. Aanstonds zal deze mand geopend worden, nadat wij u bij wijze van verdedigingswapen

voorzien zullen hebben van een dun maar sterk koord, aan het einde voorzien van een lus, waarmee gij kunt trachten de slang te verwurgen! Maar ik verzeker u, dat de strijd zeer moeilijk zal zijn, en dat alle kansen aan den kant van mijn slang zijn... want wij zullen de lantaarn medenemen en u in het duister achterlaten!

Even zweeg Ram Bharat, om den indruk van zijn woorden na te gaan.

Raffles was ongetwijfeld een zeer moedig, een koelbloedig man, die het zelfs tegen een overmacht durfde opnemen. Maar wat hij nu hoorde deed hem het bloed in de aderen stollen!

Een dergelijke duivelsche wreedheid in een menschelijk wezen had hij niet voor mogelijk gehouden.

Langzaam begon een koud zweet op zijn slapen te parelen, en zijn tong kleefde droog tegen zijn verhemelte.

Toch toonde hij geen spoor van angst. Liever zou hij zich de tong hebben afgebeten, dan dien ellendeling om genade te smeeken..... wat trouwens toch niet zou hebben geholpen.

De Wurger vestigde zijn fonkelende oogen op zijn doods vijand, en volgde toen.

— Gij begrijpt zeker wel, dat wij alle maatregelen hebben genomen om u de ontvluchting onmogelijk te maken! Het luik voor het eenige raam is stevig vastgespijkerd, en voor gij het zoudt kunnen bereiken zou de slang u reeds gebeten hebben! Wij hebben u den doek afgenomen omdat schreeuwen u niets zou baten. Ten eerste is deze woning zeer afgelegen, ten tweede zijn de wanden goed afgesloten, en ten derde zoudt gij, door te veel gerucht te maken de slang nog maar woedender maken dan zij u nu al is! En luister nu wel! Ik zal u een half uur met de slang opsluiten! Dan komen wij met licht terug. Zijt gij dan nog in leven, dan zal ik het er voor houden, dat de god der Tughs niet gewild heeft, dat ik u aan mijn wraakzucht ten offer bracht, en dan zweer ik u dat gij dit huis vrij moogt verlaten, en de eed van een Indiër heeft minstens evenveel waarde als die van een uwer vervloekte landgenooten, bedenk dat!

Weer hield Ram Bharat op.

— Geef het koord, Pjari Thakur! beval hij.

Zijn medeplichtige stak de hand in den zak en haalde er een lang, dun, maar zeer sterk koord uit, dat aan het einde een loopende knoop had, en overhandigde dit aan zijn meester.

— Ziehier uw wapen, zeide de Wurger. Ik erken, dat het niet zeer sterk is, voegde hij er grinnzend aan toe, maar de strijd mag u niet al te gemakkelijk gemaakt worden! Maak de touwen van zijn handen los, mannen, ging hij voort. Laat een uwer dat doen, terwijl de beide anderen hem

met hun revolver in bedwang houden!

De koorden, die Raffles sedert uren in het vleesch sneden, werden door een der Bengaleezen losgemaakt, terwijl de anderen hun revolver op zijn voorhoofd gericht hielden.

Weer kwam bij Raffles de gedachte op, zich op zijn vijanden te storten, en liever te vallen door een kogel, dan den vreeselijken dood te ondergaan, dien zijn beulen voor hem hadden uitgedacht met waarlijk duivelsche wreedheid, maar een onverklaarbare, haast ongegronde hoop, een flauwe verwachting van iets dat hij zich zelf niet kon verklaren, deed hem besluiten, alles op een kaart te zetten, en zich kalm te houden.

— Hier hebt gij het koord, zeide Ram Bharat, die zijn gevangene geen seconde uit het oog had verloren.

Raffles nam het dunne koord uit de handen van den Indiër aan, en hij had daarbij de grootste moeite, den schurk niet naar de keel te vliegen.

— Ga daar in die hoek staan! beval de Wurger kort.

Langzaam begaf Raffles zich naar den hem aangewezen hoek, schuin tegenover de plek, waar de mand met haar afschuwelijken inhoud stond.

— Verwijdert u, mannen, op den bezweerder na, vervolgde Ram Bharat. Ik zal de lantaren vast houden!

Hij nam de lantaren ter hand, en drie van de Indiërs verlieten het vertrek en vatten bij de deur post, hun revolver steeds op het hoofd van den ten dood veroordeelde gericht.

Daarop trad een der Bengaleezen tot dicht bij de mand.

Hij haalde een zonderling gevormde fluit van onder zijn overkleed te voorschijn, en begon daarop een vreemde, zwaarmoedige melodie te spelen, die zich telkens herhaalde.

Ram Bharat knoopte snel de touwen los, die het deksel op de mand bevestigd hielden, en trok daarna aan een dier touwen het deksel geheel weg.

Op hetzelfde oogenblik verhief zich de kop van een afzichtelijke slang boven den rand van de mand.

Langzaam verscheen het bovenlichaam van het monster, en Raffles kon bij het flauwe licht van de lantaren zien, dat het een der vreeselijkste giftslangen was, die in Engelsch-Indië voorkomen, de zwarte of ijzerslang, welks beet onherroepelijk den dood ten gevolge heeft, en die een wond toebrengt, waartegen geen kruid gewassen is.....

Het dier scheen buitengewoon groot te zijn voor

zijn soort, bijna een meter. Het was bijna geheel zwart, met een dunne, gele streep in zigzaglijnen over den rug.

Zijn platte, driehoekige kop bewoog zich snel naar alle richtingen en bleef toen naar den bezweerder gekeerd, die onverstoort op zijn vreemd gevormde fluit doorspeelde. Verbazend snel schoot de tong van het monster onophoudelijk tusschen de met speksel bezwadderde lippen heen en weer.

Het dier scheen zeer vertoornd te zijn, hetgeen te zien was aan zijn opgezetten hals, maar langzamerhand scheen het onder de betoovering van de zachte, eentonige fluittonen te komen.

Het begon op en weer te wiegen, en de gevorkte tong kwam tot rust.

Toen ging eerst Ram Bharat de kamer uit.

En al spelend volgde hem de slangenbezweerder, de oogen geen seconde afwendende van de giftslang.

De man met de fluit deinsde langzaam achteruit.

De aanvoerder der Wurgers, die de lantaarn had vastgehouden, schoof voetje voor voetje de gang in.

Met vreeselijke traagheid kroop de schemering in het vertrek.

De fluittonen werden langzaam onduidelijker... en langzaam verdween het licht..... Langzaam ging de deur toe.....

Een kort knarsend geluid..... de sleutel werd in het slot omgedraaid.

Toen een droog schurende klank..... en ijzeren bout werd dwars over de deur heengelegd.....

Als door een nevel klonk nog steeds de wonderlijke, zachte muziek van de fluit, door de reet van de deur was nog even een heel flauw, rossig schijnsel te zien....., toen werd het doodstil, en het werd duister, zoo duister, dat Raffles niets zag dan zijn eigen schrikbeelden, een roode, woest golvende nevel..... duivels die hem aangrijsden met een afzichtelijk gelaat, gedrochtelijke gedaanten, die vuur spuwden, en toen zag hij inderdaad niets meer..... niets.....

Maar hij hoorde.....!

Hij hoorde, hoe de mand kraakte.

Hij hoorde, hoe de slang over den rand kroop.

Hij hoorde het monster zacht maar toornig sissen.

Hij hoorde het op zich afkomen.

Hij hoorde dit alles, ondanks het gillend gebruis in zijn ooren..... de woeste branding van zijn bloed, in uitzinnige ontzetting opgezweept!

HOOFDSTUK VI.

DERTIG MINUTEN.

Brand, Henderson en Tim Flennargan stonden nu bijna voor het huis.

— Komt met mij mede in dit steegje, fluisterde Brand, zoo zacht, dat de anderen hem ternauwernood konden verstaan. Wanneer wij hier blijven, zullen zij ons stellig zien! Er zijn geen gordijnen voor de ramen en zij zullen wel goed uitkijken!

De drie mannen begaven zich in het smalle steegje, dat op de Theems uitkwam, en zich vlak naast het huis bevond.

— Zoo, hier zijn althans geen ramen, begon Brand weder. Wij kunnen hier tenminste niet gezien worden..... en dat is maar heel goed ook, want wij behoeven er niet aan te twijfelen of de schurken zouden mylord dadelijk doodden, zoodra zij onraad bespeuren!

— Kunt gij vermoeden, waarom zij dat niet aanstonds gedaan hebben, zoodra zij Mylord in hun macht hadden, mijnheer Brand vroeg Henderson.

— Dat geloof ik wel, Henderson, antwoordde Brand op zachten toon. Ik kan daar geen andere reden voor vinden dan deze: de ellendelingen willen hem doodmartelen!

Op het hooren van die woorden greep de chauffeur den spreker zoo heftig bij den arm, dat deze nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken.

— Zoudt gij dat werkelijk denken, mijnheer? vroeg hij op heeschen toon.

— Ik moet het wel gelooven, Henderson!

— Maar waarom stormen wij dan het huis niet binnen, en zenden wij die schurken niet allen naar de hel, waar zij thuis hooren? zeide Henderson, schor van woede, en met bliksemende oogen.

— Omdat wij dan een zeer groote onvoorzichtigheid zouden begaan, antwoordde Brand zoo kalm als het hem mogelijk was.

— Dat ben ik geheel en al met mijnheer Brand eens, merkte nu de cowboy op. Als Indiërs zoo iets uitvinden, dan zouden zij liever het heele huis in brand steken dan hun slachtoffer weer los te laten, en hun wraak zich te zien ontsnappen! Gij kent hen niet, zie ik wel! Bij het minste teeken van onraad, zouden zij Mylord verwurgen, zooals die fijne heeren gewoon zijn, als zij iemand uit den weg willen ruimen!

— Gij hebt gelijk, zeide Henderson na eenigen tijd, op doffen toon. Mijn drift zou misschien al-

les bederven! Maakt gij lieden dan uw plan maar op. Ik vrees, dat ik er thans niet toe in staat ben.

— Wij moeten in de eerste plaats zien te weten te komen, waar mylord zich bevindt, begon Brand. Het huis is niet zeer groot en heeft hoogstens drie of vier kamers, de twee voor aan de straat komen al dadelijk niet in aanmerking, daar de schurken er rekening mede moeten houden, dat men dan van buiten hun handelingen zou kunnen gadeslaan! Ik acht het waarschijnlijk, dat zij mylord naar de bovenste verdieping hebben gebracht, daar zij daar het veiligst zijn!

— Dat dunkt mij ook, zeide Flennargan. Het is in hun belang, dat hun slachtoffer zoo ver mogelijk van de straat verwijderd is, en een verren afstand moet afleggen voor hij de straatdeur bereikt. Ik voor mij houd het er voor, dat men hem naar de zolderverdieping heeft gebracht!

— Zoude¹ we die niet kunnen bereiken, zonder dat de ellendelingen ons zien? vroeg Henderson.

— Maar hoe dan? merkte Brand op. Langs de voordeur is er natuurlijk geen sprake van! In deze steeg zijn geen ramen, maar ook geen deuren, en aan den anderen kant, grenst het huis aan een pakhuis!

— En daar kunnen wij al niet eens meer komen, hernam Flennargan, want gij kunt er vast op rekenen, dat de schurken nu aan den voorkant van het huis in een der kamers op de loer liggen, om bij het eerste teeken van onraad hun slachtoffer snel te doodden en de vlucht te nemen, en het eene vind ik al even vreeselijk als het andere! Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik toestond, dat ook maar een van die ondieren hier levend wegkwam!

— Dan blijft ons alleen de achterzijde over, zeide Brand, die al zijn bedaardheid hervonden had.

— Maar als ik mij niet vergis, mijnheer Brand, merkte de chauffeur op, dan staan alle huizen in deze buurt aan de achterzijde in het water!

— Des te beter! Dan zullen onze vijanden geen gevaar van dien kant duchten en zal hun waakzaamheid aan die zijde niet zoo groot zijn!

— Mijnheer Brand heeft gelijk! riep de cowboy uit. Dat is de eenige weg, die voor ons open staat. Vooruit! Aan het werk! Ik begin te gelooven, dat ik er toch niet slecht aan heb gedaan mijn lasso maar mede te nemen!

— Ja, vooruit! herhaalde Brand opgewonden. En moge de hemel ons bijstaan!

Snel liepen de drie mannen het smalle steegje achter elkaar uit, daar het onmogelijk was, er naast elkander te gaan.

Spoedig hadden zij de Theems bereikt.

Het water glansde somber en zwart in den donkeren nacht. Zwarte wolken hadden zich voor de maan geschoven, en er was een hevige wind opgestoken, die woest door de smalle straten van de armoedige wijk en over de Theems voer.

— Het weder is geheel en als omslagen, fluisterde Flennargan.

— Dat komt ons juist zeer goed te stude, meende Henderson, terwijl hij scherp in het rond keek. Het gerucht van den stormwind zal overstemmen wat wij gaan doen!

Het steegje liep tot vlak aan het water, en was zelfs niet door een leuning of lage schutting afgezet. Rechts verhief zich de muur van het noodlottige huis. Een zwak schijnsel scheen uit een der vensters op de eerste verdieping.

De drie mannen keken elkaar veelbeteekenend aan.

— Daar moeten er een paar zitten, fluisterde Brand, terwijl hij naar boven wees.

— Er brandt tenminste licht! zeide Henderson. Even dachten zij na.

Toen hernam Flennargan:

— Ik geloof, dat ik weet wat het beste is! Ligt daarginds geen platte praam? Daar links van ons!

— Inderdaad! zeide Henderson, wiens scherpe blik in de duisternis den vorm van een zolderschuit had ontwaard.

— Die moeten wij hebben! zeide Flennargan.

— Wat moeten wij daar dan mede doen? vroeg Brand.

— Dat zal ik u zeggen, hernam de cowboy. Het is onmogelijk, de achterzijde van het huis te bereiken, als wij geen hulpmiddel te baat nemen. En ik wilde juist eens zien wat er daar in die kamer gebeurt! Daartoe heb ik die praam volstrekt nodig... het overige kunt gij gerust aan mij overlaten!

De cowboy had dit met zooveel overtuiging gezegd, dat Brand en Henderson vol vertrouwen op zijn schranderheid rekenden.

— Maar hoe komen wij aan die schuit? vroeg Brand. Zij ligt minstens zes meter van ons af, en ze is natuurlijk vastgemeerd!

— Ja, ik kan duidelijk zien, dat zij aan een ring in den achtermuur van een pakhuis is vastgemaakt, zeide Henderson.

— Ik niet, maar ik vertrouw vast op je scherp blik, Henderson, zeide Brand. Welnu, Flennargan, hoe komen wij bij dien ring?

— Als dat alles is! riep de cowboy uit. Laat dat maar eens aan Tom over! Gij zult eens zien, hoe handig hij dat voor ons doet. Kom eens bij den baas, Tom!

De prairiehond naderde kwispelstaartend zijn meester.

Flennargan haalde zijn lasso te voorschijn en hield die in den bek van den hond.

— Bijten, Tom, beval hij op zachten, maar bevelenden toon.

De hond zette zijn ijzersterke tanden in het touw en bogon dadelijk woedend te rukken!

— Ho, beest! zeide Flennargan lachend. Zoo is het al genoeg!

Daarop nam hij hem het touw weer af, greep hem in den nek, en bracht hem tot vlak voor het water. Hij wees herhaaldelijk naar de zolderschuit, en sprak den hond vriendelijk toe. En het was of het schrandere dier alles verstond, wat zijn meester hem zeide! Flennargan had de grootste moeite, den hond te weerhouden!

Eindelijk liet hij hem los, en dadelijk stortte het dier zich in het zwarte water van de Theems en begon met forsche slagen naar de praam te zwemen.

Binnen eenige seconden had het dier de schuit bereikt. Hij krabbelde niet zonder moeite tegen het lage boord op, en snelde dadelijk naar het touw, dat de schuit aan den ring verbond.

En tot groote verbazing van Brand en Henderson begon hij nu woedend aan het touw te knagen!

Flennargan echter glimlachte slechts.

— Dat verbaast u, zie ik, zeide hij vroolijk. Maar van een prairiehond, als hij goed gedresseerd is en van zijn meester houdt, kunt gij zelfs het onmogelijke verwachten! Als deze onderneming goed is afgelopen, waaraan ik geen oogenblik twijfel, dan zal ik u eens eenige staaltjes van de verwonderlijke schranderheid van mijn vriend Tom verhalen. Zie eens, hij heeft zoowaar het touw al voor de helft doorgebeten! Nu is het mijn beurt!

De cowboy ontrolde snel zijn lasso en zette zich in postuur.

Het touw was nu geheel doorgeknaagd en de schuit begon op drift te raken.

Op dat oogenblik zwaalde Flennargan eenige malen de lasso over zijn hoofd, het touw floot door de lucht, en de haak bleef vastzitten achter het opstaande boord van de zolderschuit.

De hond stond kwispelstaartend op het lage dek!

Flennargan trök de lasso langzaam naar zich toe, en binnen enkele oogenblikken lag de praam vlak voor hen.

De cowboy streelde Tom, die dadelijk aan wal was gesprongen, vriendelijk over den ruigen kop.

— Dat heb je knap gedaan, Tom, zeide hij zacht. Als we weer thuis zijn, krijg je er een lekker hapje voor!

Toen wierp hij een blik op het dek van de schuit.

— Het lot is ons gunstig! zeide hij. De schuitenwoorders hebben een vaarboom op het schip laten

liggen! Dat zal ons heel wat moeite besparen. En nu zal ik u zeggen, wat ik wil doen! Wij gaan allen op de schuit en ik zal haar tot onder dat venster boomen, waaruit dat verdachte schijnsel straalt! Daar maakt gij de schuit stevig vast en dan zal ik met de hulp van mijn trouwe lasso eens zien, wat mij verder te doen staat, om die bandieten te kunnen naderen!

— Maar wij hebben geen ladder, wierp Henderson den cowboy tegen.

— Ik zeg u toch, dat ik een lasso heb, en die is in heel wat gevallen meer waard dan alle ladders ter wereld! Gij zult het aanstonds zelf zien!

De drie mannen begaven zich nu, zonder gerucht te maken, op de zolderschuit, gevolgd door Tom, die in de geheele onderneming blijkbaar niets anders zag dan een verbazend aardig pretje.

Flennargan nam den vaarboom ter hand en stuurde behendig de schuit tot onder den voet van het huis, waar Raffles gevangen werd gehouden.

Gelukkig bevonden zich ook in dezen muur verscheiden ringen, bestemd om er schuiten aan vast te maken en spoedig lag de praam weder stil.

— En nu komt het vooral op stilte aan, zeide Flennargan, terwijl hij zoo ver mogelijk achterop de schuit ging staan.

Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en wikkelde dien om den haak, die zich aan het uiteinde van de lasso bevond.

— Waar is dat voor? beduidde Henderson hem met gebaren.

— Dat doe ik, opdat de haak bij het nedervallen geen leven zal maken, antwoordde de cowboy.

Daarop keek hij naar het raam op, waaruit het schijnsel nu duidelijker dan zoeven straalde, en dat zich op ongeveer drie meter boven den waterspiegel bevond.

Hij mat den afstand met de grootste zorgvuldigheid, slingerde de lasso eenige malen boven zijn hoofd, en wierp haar toen met een behendigheid, die het gevolg van jarenlange oefening was, omhoog, zoodat de haak onhoorbaar zich in het raamkozijn vastgreep, en daar bleef zitten.

Flennargan trok uit alle macht aan het touw, teneinde zich te vergewissen, dat het zijn gewicht hield.

Toen wenkte hij Brand, om dicht bij hem te komen.

— Houdt gij nu het touw zoo strak mogelijk, fluisterde hij.

— En dan?

— Dan zal ik er in klimmen!

— Maar gij wilt toch niet alleen...!

— Stel u gerust! Dat zou alles weder kunnen bederven! Neen, ik wil alleen maar eens zien, of er iets van de ellendingen te zien en te hooren valt! Zooals gij ziet, staat het raam op een kier!

— Maar dat is hoogst gevaarlijk!

— Ik wil niet zeggen, dat het kinderspel is, maar het kan geprobeerd worden... en alles wat men kan probeeren, kan ook slagen, is mijn zinspreuk.

En met die woorden en een krachtigen handdruk, begon Flennargan met ongelooflijke behendigheid in het touw te klimmen, dat ternauwernood een centimeter dik was.

Brand en Henderson grepen de lasso vast en trokken haar uit alle macht strak.

De hond keek, onbeweeglijk als ware hij uit brons gegoten, zijn meester na.

Binnen enkele oogenblikken had de cowboy het vensterkozijn bereikt, en de beide mannen op de zolderschuit zagen hoe hij zich met een hand aan het kozijn vastgreep en voorzichtig het hoofd op-hief.

Vijf minuten gingen in de grootste spanning voorbij.

Flennargan had het raam een weinig weten open te duwen, en scheen met de grootste aandacht te luisteren.

Toen liet hij zich langzaam weder naar beneden zakken.

Zijn gelaat zag doodsbleek, en kleine zweetdrippels parelden op zijn slapen.

Brand greep hem verschrikt bij den arm.

— Wat is er in 's hemelsnaam? fluisterde hij. Gij ziet er uit alsof gij zoeven den dood in leventen lijve hadt gezien.

— Ik heb erger dan dat gezien, antwoordde de cowboy op schorren toon. Ik heb den duivel aanschouwd!

— Zeg ons in godsnaam vlug, wat gij gehoord hebt, drong Henderson aan.

De borst van den cowboy ging zwoegend op en neer.

De gevaarlijke klimpartij had het uiterste van zijn krachten gevergd.

Toen hij zijn stem weder in bedwang had, zeide hij:

— Zij zitten daarboven met z'n drieën op den vloer, rondom een groote kruik whisky. Een ervan is Ram Bharat, en de andere Pjari Thakur, den derden ken ik niet.

— Maar dan zou de voorkant van het huis dus onbewaakt zijn, fluisterde Brand.

— Reken daar vooral niet op, mijnheer Brand, zij zullen daar wel een wachtpost hebben uitgezet, het zou immers veel te gevaarlijk zijn om de voorzijde van het huis onbewaakt te laten.

— Gij hebt gelijk, hernam Brand.

— Zooals ik u zeide, stond het raam op een kier, en toen ik het een weinig verder openduwde kon ik duidelijk verstaan waarover zij spraken.

— Kent gij dan de taal der Bengaleezen?

— Ja, ik heb drie jaren in Bengalen gewoond, vóór ik naar Canada ging. De drie schurken had-

den het over mylord! En welk middel denkt gij wel, dat zij hebben uitgezocht om hem van het leven te berooven?

Brand staarde den spreker angstig aan.

— Wat dan? vroeg hij nauwelijks hoorbaar.

— Zij hebben hem in een stikdonker vertrek opgesloten met een der vergiftigste slangen die er bestaan!

Brand moest zich aan den cowboy vastgrijpen, om zich staande te houden.

Het was hem alsof het dek van de schuit onder zijn voeten golfde.

— Weet gij dat zeker? vroeg hij toonloos.

— Daar valt niet aan te twifelen! Zij schijnen hem een half uur tijds te hebben gegeven om te trachten de slang onschadelijk te maken en daarvan moeten reeds tien minuten verlopen zijn.

— Groote God, hijgde Brand, dan moeten wij hem onmiddellijk te hulp snellen.

— Maar om alles wat u lief is, geen overijling, hernam Flennargan. Nu zou al te veel haast nog veel gevaarlijker zijn. Ik weet niet of gij ooit tegenover een ijzerslang gestaan hebt. Deze dieren geraken bij de minste aanraking in de vreeslijkste woede en bijten dadelijk toe, en er bestaat geen middel hier op aarde, dat de gevolgen van hun beet kan genezen. Iemand, die door een ijzerslang gebeten wordt, is onherroepelijk ten doode opgeschreven.

— Zegt gij dan wat wij doen moeten, zeide Brand, terwijl hij zijn sidderende hand over het voorhoofd streek. Ik ben op het oogenblik niet in staat om te denken. Wat gij mij daar zegt is zó afschuwelijk, dat ik het nauwelijks bevatten kan!

— Ziehier dan mijn plan, mijnheer Brand, fluisterde de cowboy. Gij hebt zeker wel een elektrische zaklantaarn bij u?

— Die verlaat mij nooit!

— Ik heb er ook een in mijn zak, zeide Henderson, die met starenden blik had toegeluisterd.

— Heel goed! Het eerste wat ons te doen staat is te trachten het dak te bereiken en van daar de zolderkamer, waar mylord is opgesloten.

— Maar hoe weet gij, welke kamer dat is? vroeg Brand.

— Dat is gemakkelijk uit te vinden, mijnheer Brand. Natuurlijk hebben de schurken het zolder-raam dichtgespijkerd en van een zwaar luik voorzien. Naar dat dichtgespijkerde raam moeten wij zoeken.

— Maar hoe komen wij op het dak?

— Door het pakhuis, dat naast dit huis is gelegen. Alles is nog niet verloren, laat ons aan het werk gaan!

Flennargan stak den vaarboom voorzichtig onder den haak, die nog steeds in het vensterkozijn zat, en maakte dezen op die manier los.

Daarop boemde hij de zolderschuit zonder eenig

gerucht tot vóór het aangrenzende pakhuis.

— Dat ziet er al beter uit, mijnheer Brand, zeide hij opgewonden.

— Wat dan? vroeg Brand.

— Wel, ziet gij niet dat we hier vlak voor een deur liggen, waardoor de waren zeker van de zolderschuit in het pakhuis worden gebracht?

De cowboy greep in zijn zak en haalde daar een zeer scherp knipmes uit.

Hij stak het in het vermolmde hout naast het slot en binnen enkele minuten kon hij de deur open-trekken.

De hengsels, zwaar verroest, piepten, en enkele oogenblikken hielden de drie mannen verschrikt hun adem in.

Er liet zich echter niets hooren.

— Ziet gij wel, dat het goed gaat, mijnheer", zeide de cowboy opgewekt.

— Tot dusverre zeker, Flennargan, antwoordde Brand, ondanks zichzelf aangestoken door het vaste vertrouwen dat uit de woorden van den cowboy sprak.

Zij traden een voor een de deur binnen en sloten deze weder zorgvuldig.

Het was stikdonker in het pakhuis.

— Nu zal uw lantaarn te pas komen, mijnheer Brand, zeide Flennargan.

Brand haalde het voorwerp uit zijn zak en een oogenblik later konden zij de omgeving duidelijk opnemen.

— Ik had eigenlijk uw licht niet nodig, mijnheer Brand, om te weten in welk pakhuis ik me hier bevind, zeide Henderson. Er worden hier huiden bewaard, dat heeft mijn neus mij duidelijk ver-raden.

— Er zal hier toch wel een trap zijn?! riep Brand uit.

— Als er geen trap is, dan is er in ieder geval een ladder, mijnheer Brand. Wij kunnen tenminste niet aannemen, dat de arbeiders hier vleugels hebben.

— Daar zie ik al een trap! riep Henderson uit, terwijl hij naar de tegenovergestelde zijde wees van de groote opslagruimte, waarin zij zich bevonden.

— Komaan, dan met frisschen moed aan den gang, riep Brand uit, die zijn geestkracht voelde herleven

Zij snelden naar de trap en klommen naar de eerste verdieping.

Ook hier lagen duizenden onbereide koeienhuiden opgestapeld.

— Wij zijn nog niet hoog genoeg, mijnheer, zeide Henderson — en naar mijn zin niet ver genoeg ook! Het riekt hier, met uw welnemen, verbazend onaangenaam.

— Wacht maar, vriend chauffeur, zeide Flennargan, wij zijn aanstonds weder in de vrije lucht,

daar is de trap die naar de zolderverdieping voert.

Inderdaad verhief zich aan het einde van het lokaal een zeer steile lange trap, meer op een ladder gelijkende, die naar de zolderverdieping van het pakhuis voerde.

Een frissche luchtstroom woei hun hier tegevoet.

— Het gaaf goed, mijnheer Brand! riep Flennargan vroolijk uit. Het zolderraam staat open, ziet gij wel?

— Dan spoedig naar buiten, riep Brand, wij hebben niet veel tijd te verliezen.

De drie mannen klommen een voor een uit het zolderraam in de dakgoot en van daar op het platte dak.

Het dak van het huis waar Raffles zich als gevangene in zulk een vreeselijken toestand bevond, was ongeveer een meter lager gelegen.

— Komt mee, mannen! riep Brand, terwijl hij de beide anderen vooruitsnelde.

Hij sprong op het dak van het naburige huis, liep naar den rand, wierp zich daar plat op den buik en liet zijn blikken met de grootste aandacht in de rondte waren.

Na enkele oogenblikken hief hij de handen op en wenkte de beide anderen om naderbij te komen.

— Ziet gij het luik, mijnheer? vroeg Flennargan fluisterend.

Brand knikte bevestigend.

— Dan moeten we hier vlak boven het vertrek zijn, waar onze meester zich bevindt, zeide Henderson.

— Maar hoe komen wij er in, vroeg Brand, terwijl hij weder opstond en zich peinzend over het voorhoofd streek.

— Door de planken van het luik weg te rukken! riep Henderson uit.

— Neen, neen, vriend chauffeur, zeide Flennargan hoofdschuddend, dat zullen wij niet doen. Ik heb u immers al gezegd, dat de ijzerslang een zeer gevaarlijk dier is, dat bij de minste aanleiding links en rechts om zich heen bijt, en bovendien zouden de ellendelingen op de eerste verdieping

het leven wel eens kunnen hooren, wat wij dan moeten maken, en ten slotte zou ik wel eens willen weten hoe wij bij dat luik moeten komen in den steilen muur.

— Dat is waar, zeide Brand, er bevindt zich volstrekt geen kozijn aan het raam, niets waar onze voeten houvast zouden hebben.

Eensklaps greep Brand den cowboy bij den arm.

— Als we niet door het luik kunnen, dan moeten wij door het dak trachten binnen te dringen. Als er maar eerst licht is in het vreeselijke vertrek — dat is de hoofdzaak!

— Maar wij hebben volstrekt geen gereedschappen, zeide Flennargan.

— O, laat u dat geen reden zijn om het niet te wagen, zeide Brand, terwijl hij haastig in zijn zak greep en daar de kleine tasch met uitstekend gereedschap uithaalde, die hij bij zich had gestoken alvorens het huis van Raffles te verlaten.

— Is er een zaag bij, mijnheer Brand? vroeg de cowboy haastig.

— Twee zagen zelfs, mijn goede vriend! En bovendien een boor, een beitel, een vijl, een hamer, een nijptang, kortom alles wat wij maar behoeven, en ik verzeker u, dat zij van voortreffelijke hoedanigheden zijn.

— Zooveel te beter, mijnheer Brand, laat ons dan maar dadelijk aan het werk gaan, hernam Flennargan. Zooals gij ziet, is het dak vlak en met grint bestrooid. Gewoonlijk ligt dit grint op een onderlaag van lood, dat weer over de houten dakbedekking is heengelegd.

— Vlug, vlug, laten wij dat alles opruimen!

Met hun drieën schoffelden zij met de handen het grint terzijde.

Daarop stak Brand het uiteinde van een der beitels in een voeg tusschen de looden plaat.

Het oude, half verteerde metaal liet zich gemakkelijk oprukken.

De drie mannen waren dus nog slechts door een plankenlaag van een duim dik van den ongelukkige gescheiden — maar zij wisten niet, of zij niet slechts een lijk zouden vinden!

De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK VII.

DE SLANG.

Raffles stond onbeweeglijk, doodstil, bijna zonder adem te halen, in den hoek van het vertrek, op dezelfde plaats waar hij stond toen de Bengaleezen hem in tastbare duisternis hadden alleen gelaten.

Hij tastte voorzichtig in zijn zakken, in de flauwe hoop, die hij echter zelf ijdel wist, dat de Indiërs zouden hebben nagelaten hem van de electriche zaklantaarn te berooven.

De volgende seconde had hij de zekerheid, dat zijn doodsvijand ook dit voorzien had — zijn zakken waren geheel ledig.

Hij bedacht, ofschoon zijn hersens op dat tijdstip niet naar zijn wil luisterden, wat het beste zou zijn om nu te doen — of na te laten.

Zou hij trachten de slang tegemoet te gaan en het monster met zijn voet te vertreden?

Zou hij doodstil blijven staan, in afwachting dat het ondier, meenend alleen te zijn, in een hoek zou kruipen en zou gaan slapen?

Zou hij onderzoek doen, of zich misschien tóch nog een uitgang in de kamer bevond, op gevaar af dat hij onderweg door de slang zou worden aangevallen?

Het denken over die vragen vermoeide hem vreeslijk. Al zijn zintuigen schenen verstompt, behalve zijn gehoor, dat tot het uiterste was gespannen en de geringste geluiden in het vertrek opving.

Toen kwam het hem voor, dat zelfs de duisternis een zonderlingen klank had, iets als het van verre ruischen van een branding.

Maar boven die vreemde geluiden uit, hoorde hij steeds het schuifelen en het zachte sissen van de slang.

Nu eens naderbij, dan weer verder af.

Toen kreeg Raffles plotseling een inval.

Hij geloofde, dat hij er het verstandigst aan deed om op den grond neer te hurken, opdat zijn handen zoo dicht mogelijk bij den vloer zouden zijn.

Wat hem daartoe bracht, kon hij naderhand nooit verklaren, maar op dat oogenblik achtte hij het van het grootste gewicht, om dadelijk aan de innerlijke raadgeving gehoor te geven.

Hij leunde tegen den houten wand en liet zich langzaam, zonder eenig gerucht te maken, zoover langs dien wand omlaag glijden, tot hij met opgetrokken knieën op den ruwen houten vloer zat.

Hij tastte met de handen om zich heen.....

Niets!

Niets dan wat stof, dat aan zijn vingers bleef kleven.

Met een onwillekeurig gebaar klemde hij de enkels zoo dicht mogelijk bijeen, na zijn broekspijpen van onderen zóó te hebben gevouwen, dat er geen ruimte tusschen de schacht van zijn laarzen en de stof was.

— Nu kan het monster tenminste niet langs mijn beenen omhoog kruipen, ging het vaag door zijn gedachte.

En in die onnoozele opmerking vond hij werkelijk eenige oogenblikken steun.

Het sissen had sedert eenige seconden opgehouden, maar Raffles hoorde duidelijk het droge geschuifel van de ringen van de slang over den stofigen houten vloer.

Soms hield dat ook op en dan trachtte Raffles de plek te bepalen waar de slang zich bevond.

Dan wendde hij het hoofd om en verbeeldde zich, dat hij het monster zag, zooals het daar, half opgericht en half ineengekronkeld, hem met de wreed fonkelende oogen aanstaarde.

Dan weer begon het schuifelen opnieuw en volgde Raffles met zijn blik, die niets zag, de gangen van de slang.

Het koord, dat men hem gegeven had, was hem uit de hand gevallen toen hij zich onhoorbaar liet neerglijden.

En nu zocht hij er koortsachtig naar, in de onberedeneerde overtuiging, dat dit eind touw hem misschien het leven zou kunnen redden.

Toen hij het nergens kon vinden, ondanks al zijn tasten, brak opnieuw het koude zweet hem uit, alsof dit eind koord werkelijk een sterk, bruikbaar wapen was geweest.

Plotseling hield Raffles den adem in.

Het kwam hem voor, dat sedert eenige oogenblikken het schuifelen dichterbij kwam.

Van den tijd kon hij zich niet de minste voorstelling maken.

Dan weer verbeeldde hij zich, dat hij zich hier al uren bevond in tegenwoordigheid van het onzichtbare monster; dan weder geloofde hij, dat Ram Bharat en zijn medeplichtigen zooeven de deur hadden gesloten en dat hij nog het rossige schijnsel van de lamp onder den deurkier kon waarnemen.

Het droge geluid van de voortschuifelende slang hield weer even op en toen besefte Raffles het met een gevoel van namelooze ontzetting..... het ondier kwam op hem toe!

Even dacht Raffles er aan plotseling op te staan

en in het wilde eenige stappen vooruit te doen, in de hoop dat hij den kop van het monster zou verbrijzelen.

Hij steunde de hand op den vloer, om zich op te richten, maar machteloos gleden zijn beenen onder hem uit.

Steeds nader kwam het geschuifel, dat den dood bracht!!

Behalve dat, was er niets te hooren in het vertrek dan de raspige ademhaling van den man, die tegen den wand geleund zat, het hoofd een weinig achterover gebogen, de armen slap langs het lijf neerhangend.

Toen voer een lange huivering door het lichaam van den ongelukkige.....

Er had iets zijn rechtervoet aangeraakt.....

Even maar, alsof er een korte slag op was gegeven.

En daarop kroog de slang langzaam over den voet van den man langs zijn beenen.....

Tegen zijn borst op...

Raffles bleef onbeweeglijk zitten.

Hij gevoelde, dat bij de minste beweging het dier zou toebijten.

Een onbeschrijfelijke walging overviel hem bij de gedachte, dat de afschuwelijke kop van het monster misschien op minder dan een handbreedte van zijn gelaat verwijderd was.

De kwalijke adem van het ondiep dreigde hem onpasselijk te maken.

Met inspanning van al zijn krachten echter, wist hij zich te beheerschen.

Het achterlijf van de slang lag op de beenen van den man, en het bovenlijf kronkelde in alle richtingen over zijn borst heen en weer.

Toen voelde Raffles iets onzegbaars, iets klams en glibberigs tegen zijn hals.

En hij wachtte, stoïcijns, den dood af.

Maar de onbeweeglijkheid van het ding, waartegen zij was opgekronkeld, scheen de slang gekalmeerd te hebben.

Zij trok haar kop langzaam terug en even langzaam zakte het bovenlijf van de borst van den man terug.

Raffles' lichaamswarmte scheen haar in een goede bui te hebben gebracht.

Zij trok de achterste kronkels van haar lichaam dicht bij en rolde zich op Raffles' schoot behaaglijk in elkaar.

En deze voelde niets meer, dan het zware gewicht van de ineengekronkelde slang op zijn schoot...

Even nog scheen het monster den kop op te heffen en toen verzonk het tot volmaakte onbeweeglijkheid.

Het koude zweet, dat op Raffles' voorhoofd was komen parelen, droogde en veroorzaakte een ondragelijk prikkelend gevoel op zijn huid.

Een zijner beenen begon te slapen.

Hij kreeg een krampachtig gevoel in de rechterhand, die nog steeds op den grond steunde, maar hij durfde zich niet bewegen, uit angst dat hij de blijkbaar slapende slang weder wakker zou maken en dat deze in haar woede over die stoornis dadelijk zou toebijten.

Zoo zat hij tien minuten onbeweeglijk als een standbeeld.

Later meende hij, dat het drie uren waren geweest.

Plotseling werd zijn aandacht getroffen door een flauw krassend geluid boven zijn hoofd.

Eerst lette hij er niet op, maar toen het gekras aanhield, begon hij er meer aandacht aan te wijden.

Tevergeefs spande hij zijn hersens in, om den oorsprong van dit zonderling geluid te ontdekken.

Het leek als men met een scherp voorwerp over metaal kraste.

Toen werd het weder stil en reeds meende Raffles, dat hij de speelbal van een zinsbegoocheling was geweest, toen het geluid opnieuw begon, maar nu van anderen aard.

Het was zóó zwak, dat ieder ander dan hij het niet zou hebben vernomen.

Maar het gehoor van den gevangene was van een onnatuurlijke scherpte, op dat oogenblik, dat over zijn leven of dood besliste.

Hij hoorde nu duidelijk het op neer gaan van een zaag door hout.

Nu dacht hij over den oorsprong van dit geluid na, toen er iets geheel onverwachts gebeurde, dat hem bijna een schreeuw van blijdschap ontlokte.

Op zijn gelaat daalde een fijn gruis neder, dat niet anders kon zijn dan houtzaagsel.

Er viel niet meer aan te twifelen — men kwam hem ter hulp.

Vrienden waren op het dak bezig met het doorzagen van de dakbedekking.

Als het zaagsel eens op de slang viel en het dier werd wakker?

Onmerkbaar boog hij het hoofd een weinig voorover, zóó langzaam dat zijn nekspieren hem pijn deden.

De regen van zaagsel daalde nu op zijn hoofd neer.

Hij opende den mond, teneinde niet door den neus te ademen, daar hij begreep dat het zijn onmiddellijke dood zou zijn, indien het prikkelen van het zaagsel hem zou doen niezen.

Raffles had er niet het minste denkbeeld van hoe lang het zagen duurde, maar het leek hem een eeuwigheid.

Toen klonk er een zwak krakend geluid.

Blijkbaar werden er eenige planken losgetrokken.

En het volgende oogenblik had Raffles al zijn

zelfbeheersching noodig om geen jubelkreet te slaken.

Boven zijn hoofd zag hij den donkeren nachthemel.

Hij zag hoe de wolken snel voortgleden voorbij een smal, vierhoekig gat, waarboven hij eenige vage schaduwen zag bewegen — zijn vrienden, die hem kwamen redden!

Toen schemerde een flauw licht door het vertrek, blijkbaar afkomstig van een electriche zaklantaarn, om welker lens een zakdoek gebonden was, teneinde het licht zooveel mogelijk te dempen.

Raffles wierp een snellen blik op de slang, die nog steeds rustig op zijn schoot ineengekronkeld lag, de platte driehoekige kop rustend op de laatste kronkels, en de groene oogen zonder uitdrukking een bewijs dat het dier sliep.

Toen hief hij het hoofd weder op.

Een menschelijke gedaante boog zich over het gat heen en tot zijn onuitsprekelijke vreugde hoorde Raffles een bekende stem fluisteren:

— Houdt u doodstil! Kunnen wij licht maken?

— Ja, fluisterde Raffles terug.

De zakdoek werd van de lens weggetrokken en een tamelijk helder licht verspreide zich door het vertrek.

Opnieuw boog de gedaante zich over het gat heen.

Het was Charles Brand.

Hij liet zijn bliken onderzoekend door het vertrek dwalen en vestigde ze eindelijk op den man vlak onder hem.

Met een gesmoorden kreet sprong hij wankelend overeind.

— Wat is er? vroeg Flennargan verschrikt.

— De slang.....!

— Welnu? drong Henderson aan, terwijl hij Brand krachtig bij den arm greep, spreek dan toch!

— Het ondieer ligt op zijn schoot ineengekronkeld te slapen!

Flennargan en Henderson waren moedige mannen, maar bij die woorden werden zij doodsbleek en de chauffeur kon zich nauwelijks staande houden.

De cowboy was de eerste, die zijn koelbloedigheid herwon.

— Dan moet er gehandeld worden, mijnheer Brand. Als het monster wakker wordt, is het te laat.

— Maar hoe kunnen wij het nu doden? vroeg Brand. Wij kunnen niet schieten, want dan zouden wij onzen meester tegelijkertijd zwaar verwonden, terwijl het nog niet eens zeker is, of wij de slang wel dadelijk zouden doden.

— Er is maar één middel, zeide de cowboy vastberaden, en dat zal ik toepassen. Licht mij bij, ik ga naar beneden!

— Wat wilt gij doen? vroeg Brand angstig.

— Dat zult gij aanstonds zien! Ik zal mylord ernstig pijn moeten doen, maar het is het eenige middel.

Snel liet hij den lasso door het gat zakken en beval den beiden anderen mannen het touw stevig vast te houden.

— Ik zal mij nu naar beneden laten zakken, zeide hij, en zoodra ik beneden ben laat gij beiden uw lantaarns met volle kracht schijnen — ik moet goed kunnen zien.

Zonder te antwoorden lieten Henderson en Brand den lasso door het gat zakken.

Flennargan greep het boveinde en liet zich afglijden.

Hij kwam vlak naast Raffles op zijn teenen op den vloer terecht.

Hij haalde nu de zweep onder zijn jas vandaan en berekende nauwkeurig de hoogte van het vertrek.

Met zijn mes nam hij zooveel van den zweeps slag af, dat hij voldoende ruimte had.

Toen trad hij zoover mogelijk achteruit en vestigde de oogen steeds strak op het nog sluimerende ondieer, terwijl Brand en Henderson hun lantaarns op het monster richtten.

Flennargan, doodsbleek, maar vastberaden, liet de zweep een keer door de lucht suizen.

Toen haalde hij met alle macht uit.....

Gierend vloog de slag van ossehuid door de lucht en trof de slang in den nek.

Met vreeselijk geweld ging de zweeps slag door alle kronkels van het monster heen. Tegelijkertijd sprong Raffles met een onderdrukten kreet van pijn op.

Op den vloer kronkelden de overblijfselen van de giftslang in een laatste doodsstuipt.

De kop beet nog ettelijke malen woedend in den slag van de zweep.

Raffles hinkte op Flannargan toe en fluisterde, terwijl hij beide armen om den stoeren nek van den cowboy sloeg.

— Jij hebt mij leelijk pijn gedaan, beste Flennargan, maar het was voor een goede zaak.

— En nu blijft ons niets anders over, mylord, dan die heeren Indiërs even vriendschappelijk toe te spreken, zeide de cowboy.

— Maar laat mij je toch eerst danken, dat je mij het leven hebt gered, Flennargan, zeide Raffles.

— Als gij daarmede begint, mylord, laat ik u dadelijk in den steek, dreigde de cowboy. Vrienden! riep hij op gedempten toon tot Brand en Henderson, maak het uiteinde van den lasso aan een schoorsteen vast en laat u zakken. Snel, want het half uur is zoo goed als om.

Een oogenblik later gleden Brand en Henderson achtereenvolgens langs den lasso naar omlaag.

Met tranen in de oogen snelde de jonge man naar zijn vriend en drukte hem krachtig doch zwijgend de hand.

De aandoening belette hem het spreken.

Wat Henderson betreft, de brave chauffeur deed zelfs geen moeite zijn tranen te weerhouden, die hem rijkelijk uit de oogen stroomden.

— Vrienden, zeide Raffles op ernstigen toon, wat gij dezen nacht voor mij gedaan hebt, zal ik nimmer vergeten. Gij kunt in leven en dood over mij beschikken.

— Maar mylord, het heeft niets te beteekenen, merkte Henderson op. Gij hebt ons, zooals wij hier gaan en staan, niet ééns, maar wel tien keer het leven gered.

— Laten wij daar later maar eens over praten, zeide de cowboy, ik geloof niet dat dit oogenblik daarvoor geschikt is, want als ik mij niet vergis, hoor ik daar onze mannetjes al de trap opkomen. Zij komen zeker eens naar het stoffelijk overschot kijken. Wij zullen hen, met uw welnemen, toonen dat er nog vrij wat leven in dat overschot zit.

Inderdaad klonken er beneden aan de smalle trap voetstappen.

— Dooft snel uw lantaarn, mannen! riep Raffles, en gaat allen achter de deur staan. Geef mij een van je revolvers, Brand. Je bent, hoop ik, goed van wapens voorzien?

— Ruimschoots, antwoordde deze. Hier heb je een browning!

— Stil, daar zijn zij, fluisterde Raffles. Doet de lantaarns uit.

De drie mannen namen naast de deur plaats en doofden hun lantaarns.

De bovenste treden van de trap kraakten onder de voetstappen van een naderenden Indiër.

Toen ging de deur open en Ram Bharat trad binnen, met een brandende lantaarn in de hand, die slechts een zeer flauw licht verspreidde in het vrij groote vertrek.

Hij werd gevolgd door zijn drie medeplichtigen.

Nog vóór zij de deur geopend hadden, weerklonken opnieuw de wonderlijke tonen van de fluit, door den slangenbezweerder bespeeld.

Voorzichtig trad Ram Bharat binnen.

Hij hief zijn lantaarn in de hoogte, teneinde beter te kunnen zien.

De doodsche stilte in het vertrek scheen hem te voldoen.

— Gij ziet het, mannen, zoo wendde hij zich tot de drie Indiërs die hem volgden. Brahma heeft niet gewild dat die vervloekte christenhond mij ongestraft mocht beleedigen. Hij is stellig gebeten!

Dat was te veel voor Flennargan.

— Maakt licht, kameraden, brulde hij, wij zullen die bruine schoeljes eens toonen wie er hier gebeten wordt. De twee lantaarns verspreidden een helder licht in het vertrek.

Ram Bharat stiet een dierlijken kreet van woede uit en liet de lantaarn vallen.

Hij trok zijn kris en schreeuwde zijn medeplichtigen toe:

— Wij zijn verraden! Dood aan de christenen! Laat geen hunner ontkomen.

— Ho, ho! riep Flennargan, dat gaat zoo niet vriend!

Tegelijkertijd kraakte een schot.

Midden in het voorhoofd getroffen stortte de Wurger ontziend ter aarde.

Maar de andere drie Indiërs waren met revolvers gewapend.

Weer klonken er eenige schoten en Brand stiet een zwakken kreet uit. Hij was licht aan den linkerarm gewond.

De zaklantaarn, die hij in de linkerhand hield, viel op den grond en brak.

— Het wordt al vrij wat donkerder, schreeuwde Flennargan, maar zoo kunnen wij ook wel vechten. Kom, kom, mijn hondje, help jij eens een handje.

Nauwelijks had de hond deze woorden gehoord, of hij vloog op één der Indiërs aan, die door den schok op den grond rolde.

Toen weerklonk er een vreeselijke kreet door den nacht.

Het woeste dier had de ijzersterke tanden begraven in den bruinen hals van zijn slachtoffer, dat zich vruchteloos poogde los te maken.

Maar de twee andere Indiërs, met oogen gloeiend van haat, wilden geen kamp geven.

Een hunner was met de kris in de eene en de revolver in de andere hand, van achteren op Flennargan toegesprongen en wilde hem het wapen in het lichaam stooten, toen Raffles hem den loop van zijn revolver tegen den slaap zette en een kogel door het hoofd joeg.

— Gij betaalt uw schulden vlug, mylord, dat moet gezegd worden! riep Flennargan uit. Nu blijft er nog maar één over. Geef je je over, schoelje? zoo wendde hij zich tot den Indiër.

— Nooit! gilde deze in een aantal van woeste razernij.

Hij vuurde zijn revolver nogmaals af, maar de hond, die zijn eerste slachtoffer doodelijk had verwond, sprong tegen hem op en de kogel vloog doelloos in den muur.

Maar nog wilde de Bengalees zich niet gewonnen geven.

Hij trok zijn kris en stormde op Flennargan toe.

Opnieuw wilde Raffles ter hulp snellen, maar de cowboy riep hem toe:

— Neen, mylord, wat ik u bidden mag, laat mij dit alleen opknappen. Er waren er drie tegen vier en dat is een partij, maar drie tegen één gaat niet.

Hij wachtte den Bengalees rustig af, na zijn re-

volver te hebben weggegoorpen en greep diens rechterarm, vlak onder de hand, waarin de kris schitterde.

Tevergeefs trachtte de Indiër zijn pols te bevrijden en het wapen met de linkerhand te grijpen.

De cowboy drong hem in een hoek van het vertrek.

Langzaam boog hij den rechterarm van den Indiër, totdat de punt van de kris op de borst van schurk rustte.

Toen greep hij met ijzeren vuist hand en dolk

en langzaam verdween het wapen in het lichaam van den Bengalees, die zonder een kreet te slaken, de oogen nog in zijn laatsten snik vol haat op zijn tegenstander gevestigd, levenloos ter aarde zonk.

— Ziezoo, mylord, dat hebben wij opgeknapt! riep de cowboy uit. Ik heb wel eens aangenamer werk verricht, maar men heeft niet altijd de keus, niet waar? En laat ons nu maar spoedig maken dat wij weggomen — want door het schieten zal de politie wel aangelokt zijn! De praam ligt nog steeds onder het raam, gereed om ons naar de overzijde te vervoeren. Op weg, mijne heeren!

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC-Cigaretten.

De volgende aflevering bevat:

HET GOUDSCHIP

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

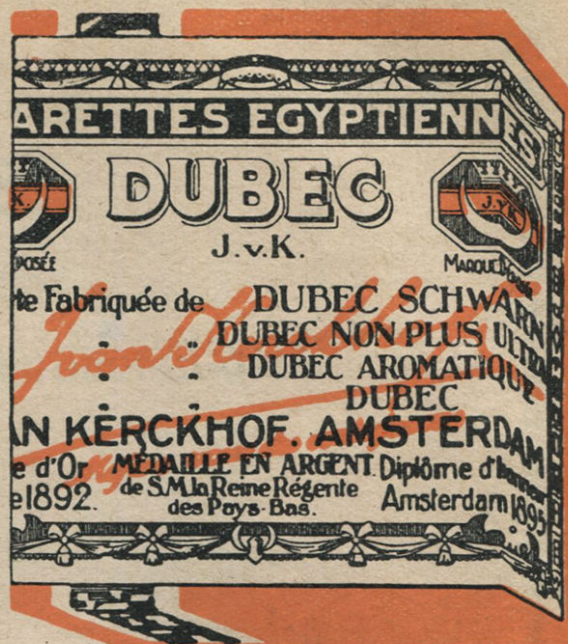
door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885